

LIELDIENU ZĪMOGS

Tas noteikti ir liels gods atrasties šeit šajā rītā, šajā pilnā Evaņģēlija uzņēmēju filiāles dzimšanas dienā šeit, Fīniksā, un zināt, ka Tas Kungs ir dāvājis man nelielu daļu no tā, būt daļai no šīs sadraudzības. Es vēlos pasveicināt brāli Karlu Viljamu un viņa sievu, brāli Stromiju, pārējos, kas atrodas šeit uz platformas, brāli Šoru, brāli Outlavu, kalpotājus un jūs visus, jaukie ļautiņi.

2 Ziniet, pagājušajā nedēļā bija arī mana dzimšanas diena. Un es esmu tikai pavisam nedaudz vecāks par šo filiāli. Man šķiet, ka viņš teica: “Šai filiālei ir pieci gadi.”

3 Nesen kāds teica, sacīja: “Cik vecs tu esi, brāli Branham?”

4 Es teicu: “Divdesmit seši gadi.” Un es teicu: “Pirmos divdesmit piecus gadus es izsvītroju. Tajos es Viņam pārāk labi nekalpoju.” Es teicu: “Es ceru, ka tā izdarīja arī Viņš.” Bet panākt, lai to izdara Viņš, tas jau ir citādāk.

5 Bet ir labi būt šeit. Un tā, mēs negribam aizņemt pārāk daudz jūsu laika. Jo mēs... Es...es vienmēr baidos, ka pēc tam, kad esmu dzirdējis šīs brīnišķīgās liecības un visu to, kas notiek, ka es...un dziesmas, ka es izdarīšu kaut ko tādu, kas to sabojās. Un es gribētu papildināt to, ja vien būtu kaut kas, ar ko es varētu to papildināt. Šīs māsas...

6 Tas brālis, kas šorīt dziedāja to dziesmu, melnādainais brālis, es biju pateicīgs par to: “Viņš redz zvirbuli.”

7 Un tās māsas, kas dziedāja šo dziesmu – tā man ir palīdzējusi, kopš es biju šeit pirmoreiz. Man tā ir. Man tā ir ierakstīta, bet es esmu to nodeldējis, “Es gribētu to pārrunāt ar Viņu.” Un es paprasīju šeit brālim Dostonam Railijam, manam draugam, vai viņš varētu...kāds no viņiem, ja būtu iespējams sarunāt, vai tās lēdijas, ja viņas vēl ir šeit uz zemes, varētu to atkal nodziedāt šajā rītā. Un es ceru, ka Terijs to ierakstīja. Un es domāju, ka viņš to izdarīja. Es gribu to pārrakstīt, varbūt uz kādas lentes vai vēl kaut kā, jo man patiešām patīk tā dziesma. Un tā ir mana...mana vēlēšanās ir pārrunāt to ar Viņu. Es domāju, ka to darīt vēlamies mēs visi. Tieši tāpēc mēs esam šeit šajā rītā.

8 Un tā, gaidāmās sanāksmes nākamnedēļ... Vai es varu to pieminēt? [Brālis saka: “Protams.”–Tulk.] Šajā nākamajā nedēļā man...man ir jābūt mājās, dievnamā, nākamajā svētdienā uz Lieldienu dievkalpojumu; sestdienas vakarā, svētdien un svētdienas vakarā. Un tad es atkal došos uz Kaliforniju. Un jūs, kas esat no Kalifornijas apkaimes, es noteikti priecāšos, ja jūs būsit tur sanāksmē. Un es domāju, ka Billijs ir izsūtījis nepareizu paziņojumu. Tas... Viņš uzrakstīja: “Biltmora viesnīcā,” man šķiet, “tur tas notiks.” Tas ir... [Kāds saka: “To nevarēja noīrēt.”] To nevarēja noīrēt. Un tas būs Īstmontā? [“Embasi.”] Embasi, Embasi viesnīcā. Tā ka jebkurš no pilnā Evaņģēlija ļaudīm, kas atrodas tur, darīs jums to zināmu, ja jūs dosieties uz turieni.

9 Un pēc tam mēs atgriezīsimies no turienes, un tad es došos uz Dienvidāfriku. Tieši pēc mēneša mēs kuģosim uz Dienvidāfriku, sagaidīdami varenu laiku Tai Kungā, būsim tur apmēram trīs valstīs. Tāpēc mums...mums noteikti ir vajadzīgas jūsu lūgšanas. Varbūt es vairs nevarēšu jūs satikt, ja Tas Kungs mūs vedīs ceļot tālāk, līdz es atgriezīšos. Un ceru, ka tad, kad mēs atgriezīsimies, es varēšu sniegt jums varenu pārskatu.

10 Pagājušajā reizē, man šķiet, ka Tas Kungs man dāvāja tur vislielāko sanāksmi, kāda man jebkad ir bijusi. Un vienreiz uz aicinājumu pie altāra... Lūk, tie bija parastie iezemieši. Cik nu man zināms, vienā reizē Kristu pieņēma trīsdesmit tūkstoši. Un mēs nodomājām, ka varbūt viņi runāja par fizisko dziedināšanu, jo tur vienlaicīgi bija dziedināti apmēram divdesmit pieci tūkstoši. Bet nākamajā dienā Durbanas mērs, kuru sauc Sidnijs Smits, teica: “Pienāc pie loga, paskaties, kas iet pa ielu.” Un tur viena pēc otras brauca garām kravas automašīnas, vienkārši līdz malām piekrautas ar veciem kruķiem un citām lietām, vienkārši sakrautiem kaudzē, aiz kurām gāja viņi, iezemieši, kuri karoja viens ar otru, gāja pa pilsētas ielām, dziedot savā valodā “Tikai tici”.

11 Es jums saku, mana sirds sāka lēkāt. Kā... Kad tu redzi kaut ko tādu, brāli Šor, tad tu sajūti, ka tavš darbs nav bijis veltīgs. Saprotiet, tu esi centies. Un es ceru, ka Dievs to atkal atkārtos, ne tāpēc...ne tāpēc, ka mēs turp dodamies, bet tāpēc, ka mēs gaidām Tā Kunga atnākšanu.

12 Un, kā bija sacīts tajā dziesmā, mēs meklējam to mazo, pazudušo aitiņu, tas ir... Viņš neatnāks, kamēr tā aita nebūs ienākusi. Ikvienai no tām ir jābūt aitu kūtī. Viņš neaizvērs tās durvis, kamēr neienāks tā pēdējā. Tā ka, kalpojošie brāļi, šajā rītā es noteikti esmu kopā ar jums, lai mēģinātu atrast to pēdējo aitu. Iespējams, ka šorīt viņa ir Fīniksā. Es nezinu. Bet, kad ienāks tā pēdējā, tad Gans aizvērs tās durvis.

13 [Kāds brālis saka: “Brāļi Branham?”–Tulk.] Jā? [“Vai es varētu pateikt kādu vārdu?”] Protams, ka vari. [“Es kaut ko aizmirsu. Mēs runājām par...” Pārtraukums lentes ierakstā.] Tas ir pilnīgi normāli. [“Un es zinu, ka ikviens reizēm kaut ko aizmirst.”] Es nē. [“O-o!”]

14 Es esmu tas, kuram ir gandrīz vai ir jāuzraksta tas, ko es grasos teikt. Es... Kļūstot vecākam, man ir kļuvis grūtāk atcerēties, pierakstīt manas Rakstu vietas un tā tālāk. Mēdza būt tā, ka es savā prātā varēju sarindot aptuveni piecdesmit Rakstu vietas un pat ne reizi...pavisam viegli iziet tām cauri, bet kopš tā laika es esmu nogājis daudzas grūtas jūdzes.

15 Tā ka mēs gaidām Tā Kunga atnākšanu. Lai Tas Kungs jūs visus svētī!

16 Un tad tu uznāc šeit augšā un domā... Tu apsēdies šeit lejā un dzirdi šo cilvēku liecības. Tu domā: “Nu, kad es uzkāpšu tur augšā, es kaut ko par to pateikšu.” Bet ir tik daudz sakāmā, ka tu par to runātu visu dienu. Bet es patiešām jūs visus augstu vērtēju. Lai šī mazā filiāle turpina augt. Lai katra draudze Fīniksā turpina augt, līdz nāks Jēzus; tāda ir mana patiesā lūgšana.

17 Un tā, manuprāt, vienkārši, lai nedaudz atpūstos, piecelsimies kājās, kamēr mēs palūgsim. Labi?

18 Visuvarenais Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas uzmodināji Viņu no mirušajiem un esi iedevis mums Viņu kā Upuri un Kungu, un Glābēju. Mēs esam tik pateicīgi Tev par šo privilēģiju, kas mums ir šorīt, stāvēt Tavā klātbūtnē kopā ar Taviem ļaudīm, kas ir izpirkti un gaida Viņa godpilno otro atnākšanu, lai uzņemtu mūs pie Sevis. Ja mūsu vidū ir grēks, Kungs, attīri mūs ar Tavu īzapu. Un mēs lūdzam, Debesu Tēvs, lai Tu dziedini katru slimo cilvēku, kas ir mūsu vidū.

19 Un, ja nejauši gadītos, ka šeit ir tādi, kas nepazīst Tevi šajā varenajā Svētā Gara kristībā, par kuru mēs tik dedzīgi cīnāmies un sakām, ka tas ir nepieciešams saskaņā ar Rakstiem šai pēdējai dienai, tad mēs lūdzam, Dievs, lai Viņš nonāk pār mums visiem šodien un kristī mūs no jauna tajā Ķermenī, un arī iaved iekšā tos, kas ir ārpusē, Tēvs.

20 Svētī mūs, kad mēs lasām Tavu Vārdu un cenšamies runāt to, kas ir Tava Vārda patiesība. Aizver mūsu mutes tam, kas ir nepatiesība, un atver mūsu sirdis un mutes tam, kas ir patiesība, kamēr mēs nododam sevi Tev. Lieto mūsu mutes, lai runātu, un mūsu ausis, lai dzirdētu, un mūsu sirdis, lai uzņemtu. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā, kurš ir nolēmis, lai tā būtu. Āmen.

21 Es gribētu izlasīt no Svētā Vārda, trīs vietas Bībelē. Un, ja jūs vēlaties tās pierakstīt un vēlaties tās izpētīt, izlasīt tās, lai iegūtu vairāk informācijas, es ļoti priecātos, ja jūs tās pierakstītu. Tās vietas, kuras es lasīšu, ir Mateja 28:1-10 un pēc tam Atklāsmes 1:17-18, Romiešiem 8:11. Un atļaujiet man tās nosaukt vēlreiz. Un tā, Mateja 28:1-10, Atklāsmes 1:17 līdz 18, un Romiešiem 8:11.

22 Lūk, mēs tuvojamies Lieldienām. Un, kamēr jūs meklējat savas vietas un pierakstāt to... Es domāju, ka šī gaidāmā nedēļa ir vislielākā un svarīgākā vēsturiskā nedēļa no visām gada nedēļām. Es domāju, ka vislielākais notikums, ko mēs svinēsim šajā nedēļā, šajā nākamajā nedēļā, bija visievērojamākais notikums, kāds jebkad ir noticis uz zemes. Es nedomāju, ka kaut kas varētu to pārspēt. Jūs sakāt: “Nu, krustā sišana bija kaut kas ievērojams.” Bet daudzi cilvēki ir nomiruši, daudzi cilvēki ir tikuši sisti krustā, pat tajās mūsu Kunga dienās. Bet bija tikai Viens no viņiem, kas augšāmcēlās no mirušajiem. Tas to apzīmogoja.

23 Tagad es gribu izlasīt. Un šis ir tāds kā neliels pirms-Lieldienu vēstījums, ja Tas Kungs ļaus, apmēram četrdesmit minūtes. Un tā, izlasīsim no Mateja Evaņģēlija 28. nodaļas, iesākamam.

Bet pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt.

Un redzi, notika liela zemestrīce, jo tā Kunga eņģelis nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm un sēdās tam virsū.

Un viņa izskats bija kā zibens un viņa drēbes baltas kā sniegs.

Bet drebētāji...sargi (atvainojiet) drebēja aiz bailēm un kļuva kā miruši.

Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: “Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto.

Viņš nav šeit, jo viņš ir augšāmcēlies, kā viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur Tas Kungs gulēja.

Un eita steigšus un sakait viņa mācekļiem, ka viņš ir no miroņiem augšāmcēlies; un redzi, viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs viņu redzēsīt. Redzi, es jums to esmu sacījis.”

Un tās steigšus izgāja no kapa ar bailēm un ar lielu prieku un tecēja to vēstīt viņa mācekļiem.

Un redzi, Jēzus nāca tām pretim un sacīja: “Esiet sveicinātas!” Bet tās piegāja pie viņa, apkampa viņa kājas un pielūdza viņu.

Tad Jēzus saka uz tām: “Nebīstieties, eita un sakait to maniem brāļiem, lai viņi noiet uz Galileju, un tur viņi mani redzēs.”

24 Un Atklāsmes grāmatas 1. nodaļa, 17. un 18. pantī.

Un kad es redzēju viņu, es nokritu pie viņa kājām kā miris, bet viņš man uzlika savu labo roku, sacīdams: “Nebīsties! Es esmu pirmais un pēdējais,

Es esmu tas, kurš ir dzīvs, un biju miris un, redzi, es esmu dzīvs mūžu mūžam, un man ir nāves un elles atslēgas.”

25 Un vēstulē Romiešiem 8. nodaļā, sākot ar 11. pantu.

Bet ja jūsos mājā tā Gars, kas Jēzu uzmodināja no miroņiem, tad viņš, kas Kristu uzmodināja no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar savu Garu, kas mājā jūsos.

26 Un tā, es paļaujos, ka Kungs Jēzus pievienos Savas svētības šo Vārdu lasījumam. Redzot, ka Lieldienas... Tās ir iespiedušās man sirdī kā vissvarīgākā sapulce jeb svarīgākais gada notikums.

27 Es vēlos lūgt, lai jūs mani uz brītiņu atvainojat. Vai jums tur nav mazliet par skaļu, mazliet trokšņaini? Vai viss ir kārtībā? Vai jūs to labi dzirdat? Ak! Jūs to nedzirdat. Vai tā ir labāk, lūk, šādi? Es negribēju pieiet pārāk tuvu.

28 Un tā, es to saku tāpēc, ka Lieldienās Viņš pierādīja to, kas bija teikts Bībelē. Visus Rakstus, kuros bija rakstīts, kas Viņam ir jāizdara, Viņš apzīmogoja Savu Mesiānismu, kad Viņš augšāmcēlās no mirušajiem, Lieldienu zīmogs. Šodien mums ir tik daudz no tā visa, un mēs runājam par Lieldienu zīmogu pirkšanu. Nu, šorīt es vēlos runāt par: *To Lieldienu zīmogu*. Tas ir citādāks zīmogs nekā tas, ko mēs pērkam par savu naudu kā zīmogu, kas tiek likts uz tām vēstulēm, kas ir domātas, man šķiet, tuberkulozes asociācijai, vai kā nu viņi to sauc. Es...es domāju, ka šis zīmogs ir nedaudz citādāks zīmogs. Un, tā kā Lieldienas ir gada īpašā diena mums, kristiešiem, kas apgalvojam, ka esam Dieva bērni, es gribu pamēģināt tajā iedziļināties un ieraudzīt, kā mums vajadzētu būt sadraudzībā ar šo vareno lietu, ko Kristus izdarīja mūsu dēļ.

29 Dieva Vārds tika runāts daudzus, daudzus simtus gadu pirms Viņa atnākšanas, par Viņa krustā sišanu un Viņa nāvi, un Viņa ciešanām, un arī par Viņa augšāmcēlšanos. Mēs izskatīsim to tajos dievkalpojumos varbūt nākamnedēļ, kad klausīsimies mūsu...mūsu radio programmas, un mūsu draudzēs kopā ar mūsu mācītājiem un tā tālāk, šajā nākamajā nedēļā.

30 Bet no visām tām dienām un visām tām lietām, ko Jēzus izdarīja... Un, protams, novērtējot visu Viņa Dieva Vārda apstiprināšanu un to, ko Viņš izdarīja, lai to piepildītu: dziedināja slimos, augšāmcēla mirušos, izdzina ļaunos garus, sludināja Evaņģēliju nabagiem un piepildīja katru Vārdu, ko Dievs teica, ka Viņš darīs, kad Viņš atnāks; un pēc tam arī cieta par mūsu grēkiem mūsu vietā, lai būtu izpirkums par grēkiem pie krusta, kur neviens cits to nebūtu varējis izdarīt, tikai Viņš. Bet vairāk par to visu, es domāju, visu to apzīmogoja Lieldienas.

31 Jo uz zemes bija bijuši pravieši, kas bija pravietojuši pirms Viņa. Uz zemes bija bijuši pravieši, kas bija dziedinājuši slimos, pat augšāmcēlušī mirušos un darījuši tādas pašas zīmes, kādas darīja Jēzus.

32 Bet Lieldienas to pierādīja. Tas apzīmogoja Dieva Vārdu uz visiem laikiem īstam ticīgajam. Visa nomāktība un šaubas tika kļiedētas tajā svētīgajā rītā. Līdz tai dienai cilvēks bija ieslodzīts, tā teikt, cietumā, pat reliģiozi cilvēki, jo viņi bija...viņi bija redzējuši lielas reliģiskas kustības un Svētā Gara virzību, un visu pārējo; bet, kad cilvēks nomira, šķita, ka ar to viss beidzas. Bet, kad atnāca Viņš un pateica: “Man ir vara atdot Savu dzīvību, un Man ir vara to atkal paņemt,” un pēc tam aizgāja un pierādīja to, ko Viņš teica, man tas ir tas zīmogs – kad kaut kas tiek pateikts, un pēc tam tas tiek pierādīts.

33 Ja cilvēks sacītu...tāpat kā Kolumbs, kurš ticēja, ka pasaule ir apaļa, un viņš vēroja kuģus, kā mums ir teikts, kā tie ieradās, un viņš redzēja mastu, ilgi pirms viņš ieraudzīja kuģi. Un tas pierādīja viņam, ka pasaule ir apaļa. Tajā laikā cilvēki tam neticēja, bet viņš bija vīrs ar redzējumu. Viņš devās uz priekšu, lai precīzi pierādītu savu redzējumu, ka tā ir patiesība.

34 Un Dievam bija mērķis pierādīt, ka Viņa Vārds ir patiesība. Tāpēc Viņš... Bija tikai viens Cilvēks, kas varēja to izdarīt, un tas bija Jēzus. Un Viņš atnāca un pierādīja, ka tā ir patiesība. Tas apzīmogoja to. Un tas salauza visus nomāktības zīmogus un izkļiedēja visas citu reliģiju māņticības un tā tālāk, kur ir cēlušies ievērojami vīri un sacījuši ievērojamas un brīnišķīgas lietas; bet viņi visi ir kapā. Un mūsu kristīgā reliģija ir vienīgā, kurai ir tukšs kaps. Un man tas pierāda, ka Viņš ir mirušo Dievs un dzīvo Dievs, ka Viņš varēja uzmodināt mirušo atpakaļ dzīvē. Un es...šis atdzīvinošais spēks, Viņa atdzīvinošais Gars, ir pierādījis daudzu gadu laikā, ka Viņš ir Tas, kurš var atdzīvināt mirušos atpakaļ dzīvībā.

35 Un, kad Viņš ar savu apsolījumu pierādīja šo vareno uzvaras spēku, kas Viņam bija, Lieldienās Viņš pierādīja, ka Viņš varēja uzvarēt nāvi, elli un kapu. “Es esmu Tas, kas bija miris un atkal ir dzīvs, un esmu dzīvs mūžīgi mūžos, un man ir nāves, elles un kapa atslēgas.” Kurš gan varētu izteikt tādu apgalvojumu! Bet Viņš ne tikai to izteica, bet Viņš jau bija pierādījis, ka Viņam bija tas, ko Viņš apgalvoja esam.

36 Un es domāju: “Dievs, pasteidzini to dienu, kad mēs kā kristieši, kas ticam šai Bībelei, varēsim pierādīt, par ko runājam.” Saprotat? Tieši tas ir tas, kā tika pateikts pirms brītiņa, “zemes sāls”, kā teica tā māsa. Pareizi. Pasaule meklē šo sāli. Un, kad mēs ar savu dzīvi un ar Bībeli varam pierādīt, ka mūsu dzīves apstiprina, ka šis Vārds ir dzīvs šodien, tieši tā ir tā diena, kuru mēs gaidām.

37 Vārds... “Tas Gars...” vēstule romiešiem 8:11 ir teikts: “Ja tas Gars, kas uzmodināja Jēzu Kristu, ir jūsos, tad tas atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.” Viņš ne tikai pierādīja Viņam...mums, ka Viņš bija Jehova Izpircējs un ka Viņam ir vara pār nāvi, elli un kapu, bet Viņš arī deva mums pieeju tam pašam Garam, lai mēs paši varētu būt pārliecināti, ka tas Gars atdzīvina arī mūs. Jo tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, mājā tavā ķermenī, tas atdzīvinās arī tavu mirstīgo ķermeni. Vārds “atdzīvināt” nozīmē “darīt dzīvu pēc nāves”. Pēc tam, kad tas ir miris, tad tas tiek atdzīvināts.

38 Līdz tam pasaule daudzus gadsimtus bija ieslodzīta šaubās. Tas tika pierādīts, par to ne tikai runāja, bet tas tika pierādīts. Es domāju, ka viss, kas ir vērtīgs...

39 Kā Jēzus teica: “Tāpēc ejiet, iemāciet visas tautas un pierādiet tām, demonstrējot viņiem Dieva spēku. Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Tiem, kas apsola un saka, ka viņi tic... Viņš dod mums skaidru izpratni par to, ka “šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic”. Tas būs viņu liecības pierādījums. Lūk, mēs varam teikt, ka mēs ticam. Bet, kamēr mums nav tās pierādītās zīmes, par kurām Viņš teica, ka tās mums būs, tad mēs tikai apliecinām, ka esam ticīgie, bet mums nav tā īpašuma, kas pieder ticīgajiem.

40 Jo atcerieties... Pirms dažām dienām es klausījos kādu raidījumu pa radio KAIR [radiostacija–Tulk.] tur Tūsonā. Un tas kalpotājs bija nostājies pret mums, ka “Pentakostu reliģija ir

visīstākā maldināšana. Tā ir...to nevajag klausīties. Tā ir nestabila.” Un teica: “Jebkurš cilvēks, kurš runā mēlēs un tās pārējās lietas, un apgalvo, ka lūgšana dziedina slimos un tā tālāk, viņam tas ir jāpārtrauc. Un ir jālūdzas par tiem nabaga slimajiem ļautiņiem, jo viņiem ir ilūzijas un ar viņiem kaut kas nav kārtībā.” Ak, cik ļoti es gribētu nedaudz parunāties ar to brāli! Un viņš teica, ka tas...“tas tika dots tikai apustuļiem Vasarsvētku dienā, un tas arī viss”.

41 Es redzu, ka trīsdesmit gadus vēlāk Pāvils nozīmēja šīs dāvanas draudzē 1. vēstulē Korintiešiem 15. nodaļā, ka “Viņš iedeva draudzē dāvanu runāt mēlēs, brīnumus. Un draudzē tika noteiktas visas tās pārējās dāvanas”.

42 Jēzus pateica to. “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai.” Cik tālu? “Pa visu pasauli.” Kam? “Visai radībai.” Viņi to vēl nav saņēmuši. “Un šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Cik tālu? “Pa visu pasauli.” Kam? “Visai radībai. Šīs zīmes ies tiem līdz pa visu pasauli un visai radībai. Šīs zīmes ies tiem līdz: Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, tie runās jaunās mēlēs; ja viņi paņems kādu nāvējošu lietu jeb čūsku vai iedzers kaut ko nāvējošu, tas viņiem nekaitēs; viņi uzliks rokas slimajiem, un tie kļūs veseli.” Tas bija Viņa pēdējais rīkojums draudzei, Marka 16. nodaļa.

43 Pāvils noteica šīs dāvanas draudzē trīsdesmit gadus vēlāk. Un vēstulē Galatiešiem 1:8 viņš teica: “Ja eņģelis no debesīm sludina jums citu evaņģēliju nekā šo, ko jūs jau esat saņēmuši,” saprotiet, kas jau ir sludināts, “lai viņš ir nolādēts!” Es ticu, ka vasarsvētki sākas bez beigām. Es ticu, ka tas ir domāts katrai radībai visos laikos, visās vietās, ka vasarsvētkiem būtu jābūt vienmēr. Vasarsvētku svētībām būtu jābūt uz cilvēkiem.

44 Un tā, kas ir tā vasarsvētku svētība? Tas ir augšāmcelšanās apstiprinājums. Nav brīnums, ka Evaņģēlijs pats par sevi nozīmē “labās ziņas”. Labās ziņas par ko? Ka Viņš ir augšāmcēlies no mirušajiem. “Un, tā kā Es dzīvoju, arī jūs dzīvosiet.” Jūs, kas reiz bijāt miruši grēkā un pārkāpumos, Dievs mūs kopā ir atdzīvinājis ar to Garu, kas uzcēla Jēzu no miroņiem. Un tagad mēs ar Viņu sēžam debesīs, komūnijā ar Viņu, runājam ar Viņu. Kāds prieks ir stāstīt šo stāstu cilvēkiem, kuri tic, ka tā ir patiesība!

45 Es aizdomājos, kas notiek šodien. Vai mēs patiešām atvedam cilvēkus pie Dieva, vai arī mēs atvedam viņus tikai uz draudzi? Mums ir jāatved viņi pie Kristus, kur ir šis atdzīvinošais spēks. Ir labi iet uz draudzi, protams. Ja mēs vairs nekur tālāk neejam, tad tas nav pietiekami tālu. Kad tu atnāc uz draudzi, tas ir labi; taču ej tālāk līdz Kristum, no draudzes, jo mums ir jāsaņem tas atdzīvinošais spēks, ja mēs vispār grasāmies būt tajā galvenajā augšāmcelšanā, jo tā ir vienīgā lieta, kas izvedīs mūs no mirušajiem. “Jo, ja tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no miroņiem, mājā jūsos, tas atdzīvinās, padarīs, atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.” Kāds apsoliņums mums!

46 Lūk, ievērojiet. Pati šī augšāmcelšanās būtība ir pateikt un parādīt, un pierādīt, ka Jēzus ir augšāmcēlies no mirušajiem. Viņš nav miris. Viņš ir dzīvs. Viņš dzīvo šeit. Viņš ir mūsos. “Es būšu ar jums, pat jūsos. Vēl mazliet, un pasaule Mani vairs neredzēs. Bet jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pasaules galam.”

47 Lūk, kā kristieši mēs visi apgalvojam, ka Viņš ir dzīvs jeb ka mēs esam atdzīvināti no dzīvības...no nāves uz dzīvību caur Viņa Garu. Bet, ja mēs neesam atdzīvināti, tad mēs neesam darīti dzīvi.

48 Tagad mēs iedziļināsimies šajā tēmā, ja Tas Kungs ļaus, un dosim nelielu, dažu minūšu garu mācību par to: vai mēs esam atdzīvināti un vai mēs varam būt pārliecināti, ka tā ir patiesība.

49 Lūk, tā ir jūsu dzīve, šī ir mana dzīve. Tā ir tur, kur... Ja tā nav patiesība, tas, ko es grasos teikt, tad es esmu viens no dumjākajiem cilvēkiem pasaulē. Es esmu atdevis savu dzīvi par kaut ko, kas ir bezjēdzīgs, un tāpat arī jūs. Bet, ja tā ir patiesība, tad es esmu tai parādā visu, kas es esmu. Es esmu parādā visu, kas es varētu būt, tai lietai, par kuru mēs stāvam. Un es uzskatu, ka mums nevajag zaudēt entuziasmu.

50 Un, kad mēs redzam, ka tuvojas Lieldienas, tas vienkārši dziļi manī kaut ko dara, jo es...es zinu, ka tā ir tā diena, kad tas viss tika uz visiem laikiem apzīmogots Dieva acīs.

51 Un tā, mēs ievērojam, ka tas pats Gars, kas uzmodināja Viņu no kapa, ir tas pats, kas mājō

mūsos. Nu, kā tas varētu būt, ka tas Gars, kas uzmodināja Dievu, Jēzu, no mirušajiem, mājo mūsos?

52 Un tā, lūk, tas ir Gars, kas atdzīvina. Ne jau Vārds atdzīvina. Tas ir Gars, kas atdzīvina Vārdu jeb iedod Vārdam dzīvību, iedod tam spārnus, lai lidotu, dod tam pieeju. Tas ir Gars, kas to dara.

53 Lūk, kvieši paši par sevi ir tikai kvieši; bet, kad tajos, kviešos, ienāk atdzīvinošā dzīvība, tad tas iedod tiem dzīvību. Un mēs, kas reiz bijām miruši, radīti pēc Dieva tēla un tomēr miruši grēkā un pārkāpumos; kaut kādā veidā Dievam bija jāieliek šī atdzīvinošā dzīvība jūsu mirstīgajos ķermeņos. Es runāju par jūsu ķermeni.

54 Lūk, Jēzus bija Vārds. Jūs tam ticat, vai ne? “Iesākumā...” Jāņa Evaņģēlijs 1. nodaļa: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.”

55 Lūk, kā apsolītais Mesija Viņš atdzīvināja katru Vārdu, kas bija pravietots, ko Viņš darīs: dziedinās slimos un kā Viņš piedzims no jaunavas, izdarīja visu to. Tā ir taisnība. Viņš bija Vārds, izpausts šeit uz zemes, taču Viņš nevarēja izdarīt to vienkārši kā Cilvēks. Bija vajadzīgs Dieva Gars, kas mājāja Viņā, lai atdzīvinātu šos apsolījumus Viņam. Es ceru, ka tagad tas jums kļūst ļoti skaidrs. Jēzus, pats būdams Cilvēks, ķermenis, taču bija vajadzīgs, lai Viņā būtu Gars, Gars. “Tas neesmu Es, kas dara tos darbus. Tas ir Mans Tēvs, kas mājā Manī. Viņš ir Tas, kas dara tos darbus.” Saprotat? Pats Jēzus bija Vārds, jo Viņš bija... Pirms Dievs...

56 Tas ir slikts vārds, lai to lietotu liela pūļa priekšā, bet es ceru, ka jūs sapratīsiet to pareizi. Bet Viņš bija iepriekšnolemts pēc Dieva iepriekšējā lēmuma, kā tas bija Dieva plānā, ka Viņš sūtīs Izpircēju, un šis Izpircējs varēja būt tikai Viņa paša Dēls. Tātad, tas bija Dieva apsolījums jau no pašiem Ēdenes dārza laikiem, ka Jēzus būs šeit. Viņš bija šeit kā Cilvēks, dzimis no jaunavas, bet bija vajadzīgs Dieva Gars, lai atdzīvinātu šo Vārdu Viņam. Un Viņš bija tas Vārds, atdzīvināts, atdzīvinātais Vārds tai stundai. Bija pienācis laiks, kad bija vajadzīgs Izpircējs. Likums bija cietis neveiksmi. Pārējās lietas bija cietušas neveiksmi. Lūk, bija vajadzīgs Izpircējs, un Viņš bija tas apsolītais Izpircējs. Viņu atdzīvināja Dieva Vārds.

57 Un tā, ja tas pats Gars, kas bija uz Viņa, lai būtu Izpircējs tajā periodā, mēs tagad esam to pieņēmuši, apsolījumu par to, kam ir jānotiek šajās pēdējās dienās; ja jūs kļūstat par daļu no šī Vārda, jūs esat izpirkti līdz ar Viņu, jo tas pats Gars, kas mājāja Kristū, mājā jūsos, atdzīvinādams jūsu dzīvi šim periodam. Un tas arī atdzīvinās jūsu mirstīgos ķermeņus pēdējā laikā, augšāmcels tos, atkal tos uzmodinās. Kad mēs skatāmies uz to, aiziet visa nomāktība. Un tā...tā ir patiesība. Saprotat?

58 Pāvils mums to ir pierādījis šeit, vēstulē Romiešiem. “Ja tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, mājā jūsos, tad tas atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.” Tas pats Gars, kas uzmodināja Viņu, ir tas pats, kas atdzīvina patiesu ticīgo uz mūžīgo dzīvību. Tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, mājā ticīgajā, atdzīvina ticīgo mūžīgai dzīvei.

59 Ir tikai viena dzīvība, viens mūžīgs Gars, viena mūžīga dzīvība, un tas ir Dievs. Tikai Dievs ir tas Mūžīgais. Un tad mēs, būdami Viņa bērni, esam daļa no Viņa, tas ir, Viņa domāšanas atribūti. Un tā doma tiek izteikta un kļūst par vārdu. Tātad ikviens indivīds šeit, kam pieder šī mūžīgā dzīvība, bija Dieva domās jau pirms pasaules radīšanas. Tas ir vienīgais veids, kā tas varēja notikt, jo tu esi atribūts. Tā ir kādas domas izpausme, kas ir kļuvusi par Vārdu; un tas Vārds ir kļuvis dzīvs, un tas ir mūžīgs. Tas ir tas iemesls, kāpēc mums ir mūžīgā dzīvība. Pēc tā paša principa, kādēļ lielais Dieva Dēls, Izpircējs... Mēs kļūstam par Dieva dēliem un meitām caur to pašu Garu, caur to pašu Dieva paredzējumu.

60 Paskatieties uz tiem miljoniem uz zemes, kuri nepieņēma to, kad Jēzus bija šeit. Un cik pateicīgiem mums būtu jābūt šajā rītā, zinot, ka mums ir tieša liecība un pierādījumi no Bībeles, ka mēs esam iekļauti tajā varenajā augšāmcelšanās rītā, kas tuvojas, tajās lielajās Lieldienās! Jau tagad mūsu mirstīgajos ķermeņos mums ir ķīla, kas liecina par to. Tie, kas ir iepriekšnolemti, protams, ir pirmie, kas tiks atdzīvināti, kad Svētais Gars atnāks, lai pieprasītu Savējos.

61 Un tā, ir kāds svarīgs apgalvojums, un es vēlos, lai mani brāļi kalpotāji pacenstos to saprast. Saprotat? Iesākumā Dievs, tas varenais Gars, Viņš toreiz pat nebija “Dievs”. Viņš bija tas Mūžīgais. *Dievs* ir “pielūgsmes objekts”. Viņam nebija neviena, kas Viņu pielūgtu. Tur nebija...nebija eņģeļu, nebija nekā, tikai viens pats Dievs. Tikai Viņš ir mūžīgs. Bet, lai būtu Dievs, bija jābūt kaut kam, kas Viņu pielūgtu, tāpēc Viņš radīja eņģeļus un būtnes, un ķerubus, un tā tālāk, lai Viņu pielūgtu. Sāka atklāties Viņa lielais plāns.

62 Taču atcerieties, ka jūs, kas esat šādā stāvoklī šajā rītā, ja jūs nebijāt Viņa domās toreiz, tad jūs neesat arī tagad. Jo tu, tevī ir kaut kāda daļa, kas ir mūžīga, bet mūžīgais pieder tikai Dievam. Un Dievā bija doma, ka tu sēdēsi tieši tur, kur tu esi šobrīd. Viņa domās es stāvēju aiz kanceles šajā rītā, jo Viņš ir bezgalīgs un zina visas lietas. Tādējādi Viņš varēja pateikt beigas no sākuma, jo Viņš ir mūžīgs. Un tu, būdams Dieva dēls vai Dieva meita, tu biji Viņa domās toreiz iesākumā.

63 Un tad, kad atnāca Svētais Gars...un tu esi šeit, uz zemes, staigā šeit apkārt kā grēcinieks, bet kaut kur dziļi tavā dzīvē ir kaut kas. Tu nezini, kas notiek, bet tu esi izsalcis. Es dzirdēju to prezbiteriāņu brāļi...es dzirdēju, kā tas baptists toreiz runāja par to; viņš bija baptists no “brīvās gribas” novirziena, sludināja, kur vien varēja, mans brālis līdzgaitnieks, kas... Tu, tevī ir kaut kas, kaut kas, ko tu nekad neesi tur ielicis. Tas ir kaut kas, ko tu nevarētu sagribēt, lai tas tur būtu. Tas ir kaut kas, kas ir pretējs tavai dabai. Tas ir Dieva paredzējums, kas īstenojas, Dieva Vārds.

64 Kā Jēzus piedzima kā Dieva Dēls, lai būtu Imanuēls, pilna Dieva izpausme cilvēkā. Un Viņš atrada Viņu pilnīgā paklausībā tur, pie Jordānas upes, kad Viņu kristīja tas pravietis. Un, tiklīdz Viņš paklausīja Viņam un iznāca no ūdens, Jānim atvērās debesis. Un viņš ieraudzīja Svēto Garu, nonākam no debesīm un sakām: “Šis ir Mans mīļotais Dēls.” Redzat? Pilnīga paklausība, Gars bija sameklējis Viņu paklausībā.

65 Ak, ietiepīgais vīrieti vai sievieti, kad tu šorīt sēdi šeit un kaut kas tevī tev saka, ka tas ir pareizi, tas ir Svētais Gars, kas meklē tevi, lai ievestu tevi patiesības atziņā par šo stundu, kurā mēs dzīvojam šobrīd, nevis par kādu laiku, kas ir pagājis; par to laiku, kas ir šobrīd.

66 Tur bija tūkstošiem tādu, kas bija paklausīgi stundai, kas bija pagājusi, bet bija tagadnes laika stunda. Tā bija tā stunda, kad bija jāparādās Jēzum, un tur stāvēja Vārds. Tur stāvēja cilvēki. Un tur notika Dieva izpausme, lai apliecinātu, ka tā ir patiesība.

67 Un kā pentakostu ļaudīm šodien, atļaujiet man pateikt, ka mēs stāvam šajās pēdējās dienās, kad Dievs apsoliya, ka Viņš izlies Savu Garu pār visu miesu, un Viņa dēli un Viņa meitas pravietos. Jo Viņš pateica: “Šis zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Šī ir tā stunda. Tieši tas īsteno šo radīšanu jūsos.

68 Kā es šeit vēl nesen runāju, tas izklausījās mazliet zaimojoši, bet es ceru, ka šorīt jums tas tā neizklausīsies. Par to zemnieku, kurš nosēdināja to ērgli...tas ir, nosēdināja vistu uz ērgļa olas. Daudzi no jums atceras stāstu par to ērgli, kas izperēja to...tas ir, par vistu, kas izperēja šeit to vistu...jeb par ērgļa olu zem vistas spalvām. Saprotat? Tā ir atmosfēra.

69 Prezbitēriāņu draudze, metodistu draudze, baptistu draudze, jebkura no tām var dzemdināt tos ērgļus. Protams. To dara tieši atmosfēra. Kā mēdza teikt doktors Bosvorts: “Jūs varētu paņemt vistas olu un nolikt to uz...zem kucēna un piesiet to pie viņa, un kucēns izperēs cāli.” Kāpēc? Tā ir atmosfēra. Un, kad jebkura draudze vai grupa, kas sanāks kopā un lūgsies, līdz viņi tiks vaļā no savām ticības mācībām un citām lietām un raudzīsies tieši Dieva sejā, tā dzemdinās ērgļus tikpat droši, kā es stāvu šeit.

70 Tieši to, manuprāt, dara šī uzņēmēju grupa, cenšoties izmainīt atmosfēru. Mēs kļūstam pārāk noslēgti klanos. Viens pieder *tiem* un *šitiem*. Izmainīsim atmosfēru un radīsim atmosfēru debešķīgā pielūgsmē. Uztaisīsim pareizo atmosfēru, un ērgļi piedzims un...no jebkuras draudzes, jebkurā vietā.

71 Un šis ērglēns ilgu laiku staigāja kopā ar to vistu, bet tā klukslēšana bija kaut kāda dīvaina. Viņš nesaprata, ko tā vista gribēja, kad tā kašājās mēslu kaudzes pārpalikumos pagalmā. Un viņam tas nebija ēdiens. Un viņa ēda kukaiņus un tā tālāk, ko ērglis neēd. Tāpēc tas viss viņam šķita dīvaini. Un viņš bija “neglīts pīlēns”, viņš bija...es nesaku to zaimojoši, varbūt viņš bija “brīvās gribas” baptists un...kaut kas tamlīdzīgs, vai prezbitēriānis.

72 Bet, ziniet, kādu dienu viņa māte saprata, ka viņa bija izdējusi olu. Kaut kur bija jābūt bērnam. Tāpēc viņa izpleta vējā savus lielos spārnus, un viņa meklēja, un viņa meklēja, kliegdamā pilnā balsī. Un kādu dienu viņa lidoja virs tā kūts pagalma. Un, kad tas ērglēns izdzirdēja šo pazīstamo kliedzienu, viņš nekad agrāk to nebija dzirdējis, bet viņš saprata, ka tas viņam der kā uzliets. Un viņš zināja, ka tā bija viņa māte. Viņa zināja, ka tas bija viņas dēls. Viņa meklēja viņu.

73 Tāpat Dievs katrā periodā iepriekš nolēma Savu draudzi tam periodam, vēstījumu tam periodam. Un viņiem varēja būt likumi un jebkas cits, ko viņi gribēja. Bet, kad pienāk tā stunda, Dieva Svētais Gars, tas, kas iesākumā to nodomāja un izteica tam periodam, tas Gars meklē to olu. Un, kad viņš izdzird to vēstījumu, viņu nenoturēs neviena draudzes konfesija. Viņš pacelsies līdz augstumiem. Tā tam ir jābūt. Tas ir citādāks putns. Tas ir citādāks radījums. Viņš ir ērglis, un viņš sadzirdēs to kliedzienu. "Manas avis dzird Manu balsi."

Kā kāds pateica, brālis Viljams: "Aitu barība."

74 "Manas avis dzird Manu balsi. Svešiniekam tās nesekos." Nav nozīmes, cik uzticīga ir bijusi tā draudze vai cik nozīmīgs ir tās nosaukums. "Kad Manas avis dzird Manu Balsi," kas ir Vārds, "svešiniekam tās nesekos." Tās uzreiz dosies pie tā Vārda un var to izdarīt. Tas ir kā magnēts.

75 Kādu dienu tur Indiānā es biju atbraucis uz to tērauda fabriku. Atskanēja svilpe, un visi novilka savus priekšautus un sāka slaucīt savas virpas, tās skaidas, kas bija sakrājušās dienas laikā, uz telpas vidu. Un es staigāju apkārt ar to vīru, kurš man visu rādīja, un viņš teica: "Pavērojiet to." Un ikviens nolika savas darba drēbes uz...uz galda un aizgāja prom.

76 Kaut kur pašā aizmugurē viņš nospieda podziņu. Un tur pāri pārgāja liels magnēts, un tas pacēla katru dzelzs daļiņu, kas bija novirpota no tiem gabaliem, lūk, un izgāja ārā. Kad tas tika atmagnetizēts, tas iekrita kausēšanas krāsnī un tika pārkausēts cita veida lietai, tādai pašai lietai, asīm vai kam citam, ko viņi taisīja.

77 Un es tur stāvēju un skatījos uz to, līdz es vienkārši pavisam apjuktu. Un es teicu: "Mani kaut kas pārsteidz."

Viņš teica: "Kas tas ir, ser?"

Un es teicu: "Es pamanīju, ka daži no tiem nepacēlās augšā."

78 Viņš teica: "Tas ir alumīnijs, un magnēts alumīniju nepievelk."

79 Es teicu: "Es saprotu." Un viņš teica... Tad es teicu: "Nu, ir redzams, ka *tur* guļ dzelzs gabals."

"Bet, saprotiet, ser, tas ir pieskrūvēts."

80 Es teicu: "Es saprotu." Un, kad viņš to aizvāca, es teicu: "Nu, kas notiek ar visu to, kas ir *tur*?"

81 Viņš atbildēja: "Tas dosies atpakaļ uz apstrādi, tiks izliets caur kausēšanas krāsnī, atgriezīsies atpakaļ, un no tā tiks izgatavots vēl viens ritenis."

Es teicu: "Slava Kungam!" Tas ir tas. Saprotat?

82 Debesīs atrodas kāds varens magnēts, kuram Dievs kādu dienu pieskarsies ar Savu pirkstu. Nevieni nezina to laiku, kad Viņš nāks, to nezina pat debesu eņģeļi. To zina tikai Dievs. Bet ir daži atgriezumi, kas ir nākuši no Bībeles, Bībeles kristieši, ticīgie šai stundai. Kāds no viņiem, iespējams, toreiz bija kāda ass, citos laikos. Šis varbūt bija kāda cita detaļa. Tas virzās uz priekšu, lai izveidotu to lielo Dieva sistēmu. Bet tie tiks izveidoti Dieva lielās kausēšanas krāsnīs katlā un atkal tiks izlieti pēc Dieva tēla. Un tikai tie, kurus pievelk tas magnēts, tiks paņemti augšā. Ak, kā... Kāda privilēģija ir zināt, ka augšāmcelšanā ir kaut kas, kas attiecas uz mums!

83 Un tā, ievērojiet: atpazīt Dieva Vārda saucienu, kura daļa viņš ir. Un tas ir ērglis ērglim. Lūk, ja šī māte būtu kliegusi kā klijāns, viņš nekad nebūtu to atpazinis. Viņš tā arī būtu palicis tajā kūts pagalmā. Bet tas bija ērgļa kliedziens. Tajā mazajā draudziņā bija kaut kas tāds, ka viņš zināja, ka viņš ir ērglis.

84 Un tas pats ir ar ikvienu patiesi ticīgo. Kad tiek sludināts Dieva Vārds un tas tiek apstiprināts un pierādīts, ka tas ir Dieva Vārds šai stundai, tad tajā ticīgajā kaut kas ir. Man nerūp, cik uzticīgs draudzei bija viņa tēvs vai cik uzticīga bija viņa māte vai viņa vecvecāki, ja tā draudze māca pretēji šīs stundas vēstījumam par kristību ar Svēto Garu. Viņā ir kaut kas, kas klieudz. Viņš atstās to kūts pagalmu. Viņam tas ir jādara. Varbūt kādreiz vistām nebija ne vainas, bet ir pienākusi ērgļa stunda. Saprotat? Tas...tas ir citādāk. Tur ir kaut kas, ka viņam ir jāpamet tas vecais sprosts un jālido prom zilajās debesīs. Tad šis laicīgais ķermenis tiek atdzīvināts un caur atdzīvinošo Garu ievests paklausībā Dieva Vārdam.

85 Lūk, kad šis Svētais Gars, kas ir attēlots kā ērglis, kas lido virs zemes, satiek ticīgo... “Neviens nevar atnākt pie Manis. Neviena nevar atnākt pie Manis, ja vien to negribēs Viņš; visi, kurus Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis, bet neviens cilvēks nevar atnākt pats no sevis,” tā nav tava paša domāšana, tava tuvošanās; tas ir Dievs, kas tevi pievelk. Saprotat? “Visi, ko Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis.”

86 Lūk, Svētais Gars ir šeit, uz zemes, meklēdams tos indivīdus, kurus Dievs ir paredzējis dzīvībai šajā periodā. Un, tiklīdz Viņš tos atrod, Viņš dara tieši tāpat, kā Viņš darīja ar Jēzu Kristu, to vareno Dieva Virs-Dēlu, kurš izpirka visus mūs. Viņš nonāk un ieņem Savu mājvietu cilvēka dzīvē, lūk, ievērojiet, atnes atdzīvinošo spēku. Lūk, tas atdzīvinošais spēks, kas nonāca uz Jēzus, atdzīvināja Viņu, lai izpaustu katru tās dienas Vārda apsolījumu. Tāpat dara Svētais Gars, kas nonāk uz mums šajā dienā, ja tas nav parodēts Svētais Gars, ja tas nav velns, kas parodē Svēto Garu, bet gan īstais, patiesais Svētais Gars. Tas izpaudīs šīs stundas apsolījumu.

87 Kad Tas nonāca uz Lutera, tas izpauda tās stundas apsolījumu. Kad tas nonāca uz Veslija, tas izpauda tās stundas apsolījumu. Kad tas nonāk šodien, tas izpaudīs šīs stundas apsolījumu. Kad tas nonāca uz Mozus, tas izpauda tās stundas apsolījumu. Nonāca uz Noasa, tas izpauda tās stundas apsolījumu. Kad tas nonāca uz Jēzus, tas izpauda tās stundas apsolījumu. Saprotat?

88 Tas ir Svētais Gars, kas nonāk, lai atdzīvinātu, darītu dzīvus tos cilvēkus, kuriem Dievs ir paredzējis būt aizraušānā. Ievērojiet. Tas ir, ja viņš ir īsts ērglis, viņš sapratīs šīs stundas vēstījumu; ja viņš ir īsts ērglis. Lūk, tas mazais ērglens varbūt tā tūri neko barojās tajā kūts pagalmā, taču viņš...viņš zināja, ka tas nav īsti pareizi. Bet tad, kad viņš izdzirdēja patiesību, tad viņš šo patiesību pieņēma. Lūk, Jāņa 14. nodaļā...

89 Tas ir, Jāņa 5:24 Jēzus teica, runādams šādi: “Tas, kurš dzird Manus Vārdus un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāks tiesā, bet ir pārgājis no nāves dzīvībā.” Tikai padomājiet, cik tas ir vienkārši: “Tas, kurš tic.” Lūk, pareizais veids, kā to pateikt, ir: “Tas, kurš saprot.”

90 Nu, izej uz ielas un pajautā tai prostitūtai: “Vai tu tici?”

“Protams.”

“Vai tu tici, ka Viņš ir Dieva Dēls?”

“Noteikti.”

“Vai esi kristīta?”

“Protams.”

91 Aizej pie tā dzērāja, pajautā: “Vai tu to dzirdi? Vai dzirdi, kā sludina tas sludinātājs?”

“Jā.”

“Vai tu tam tici?”

“Protams.” Redzat?

92 Bet: “Tas, kurš saprot, tas, kurš zina savu vietu šajā stundā, tas, kurš dzird Manu Vārdu un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir (tagadnes laiks) mūžīgā dzīvība. Viņš nenāks tiesā, bet jau ir pārgājis no nāves dzīvībā.” Tad, kad šī jaunā mūžīgā dzīvība mājot tevī, tas ir tas potenciāls jeb ķīla, ka tu esi atdzīvināts no mirstīgā uz nemirstību.

93 Atļaujiet man pateikt to vēlreiz. Kad šis Gars ir atradis tevi, indivīdu, un ir nonācis uz tevis, tas ir tas potenciāls tavam mūžīgajam mantojumam, ko Dievs bija domājis par tevi un radījis tev pirms pasaules radīšanas. Tas ir tavs potenciāls.

94 Tāpat kā tad, ja jūs paprasītu man ozolu un es iedotu jums zīli. Lūk, tā ozola dzīvība šobrīd ir tajā zīlē, bet jums ir jāgaida, kamēr tā izaugs.

95 Tāpat arī mēs. Kad tu saņem Dieva Svēto Garu, tas ir Dieva potenciāls, kas gaida uz tevi, kas tevi jau ir atzinis. Un tu esi apzīmogots ar Dieva apsolījuma Garu Kristus Ķermenī. Kad Dievs paskatījās lejup uz Golgātu un redzēja mirstošo Jēzu, Viņš ne tikai... Viņš nomira par Savu Līgavu, ķermeni, kas ir drauze-Vārds, tā draudze, kas tic Dieva Vārdam tam periodam, vai nu tās būtu kājas, ķermenis, galva vai kas cits. Saprotat? Tas ir... Kristus asiņoja un mira. Un Dievs, skatīdamies uz Viņu, redzēja Viņa augšāmcēlšanos, un Lieldienās draudze augšāmcēlās līdz ar Viņu.

96 Lūk, es gribu, lai jūs to visu saliekat kopā, jo man ir šeit ir kaut kas, ko es pēc brītiņa gribu pateikt, ja Tas Kungs ļaus.

97 Un tā, ievērojiet. Tā ir ķīla jeb potenciāls. Tavas augšāmcēlšanās atdzīvinošais spēks, kad tu saņem Svēto Garu, mājot tevī, tā potenciāls.

98 Ievērojiet, tagad jūs...jūs esat ceļā, augot līdz pilnai augšāmcēlšanai. Neviens koks neizaug uzreiz. Tam ir jāaug, kā arī mēs augam Dieva žēlastībā un atziņā. Jūs esat kristīti Svētajā Garā. Lūk, kā vasarsvētku dienas draudze, kristīta Svētajā Garā, tā sāka augt. Zari nokalta. Tie tika nogriezti. Bet tas koks joprojām aug, turpina augt tālāk, jo tam ir jāsasniedz augšāmcēlšanās.

99 Viņus vada Gars, lai atdzīvinātu Vārdu jums, kas esat ticīgi. Vārds turpina atdzīvoties, kad jūs ejat līdz pirmajam zaram, otrajam zaram, trešajam zaram un augstāk. Tas vienkārši turpina atdzīvoties. Dieva Gars turpina atdzīvināt to jums.

100 Ievērojiet, ka Vasarsvētkos viņu ķermeņi tika atdzīvināti ar to jauno dzīvību, kuru viņi saņēma. Tas liek man justies dievbijīgi. Aizdomājieties. Lūk, tur bija vīri, zvejnieki, nodokļu savācēji, pazemīgas, parastas sievietes no...un vienkārši parastas mājsaimnieces, jaunavīgas meitenītes. Viņi bija ticīgi. Viņi ticēja, ka tā ir patiesība. Viņi ticēja, ka tad, kad Jēzus nomira (viņi ticēja Viņam) un atkal augšāmcēlās no mirušajiem, viņi ticēja, ka tā ir absolūta liecība no Dieva, ka Viņš bija atdzīvinājis Viņu dzīvei.

101 Lūk, Vasarsvētku dienā viņi devās tur augšā, lai saņemtu savu īpašumtiesību dokumentu. Vai jūs zināt, kas ir īpašumtiesību dokuments? Kad īpašums tiek atbrīvots no apgrūtinājumiem. Viņi devās uz augšu, lai saņemtu savu īpašumtiesību dokumentu. Un viņi kļuva atdzīvināti jeb... Kāds saviļņojums! Viņi bija nopirkuši zemi, tā bija nopirkta viņiem. Viņi bija to saņēmuši.

102 Vai tā ir taisnība vai nē? “Mēs redzējām Viņu augšāmcēlušos, bet kā tad ar mums? Mēs esam liecinieki. Mēs stāvējām un redzējām šo Vīru sistu krustā. Mēs redzējām, kā mākoņi nāca pār zemi un debesis aptumšojās. Un zeme drebēja un trīcēja, tai bija nervu satricinājums. Tad, kad... Viņi ielika Viņu kapā. Viņi iedūra Viņam sirdī ar šķēpu, un viņi noņēma Viņa ķermeni un guldīja to Jāzēpa no Arimatijas kapā.”

103 Un tad viņi uzzināja, ka trešajā dienā Viņš augšāmcēlās. Un, kā teica tas māceklis: “Mēs esam tam liecinieki. Mēs esam redzējuši, ka Viņš ir augšāmcēlies. Mēs zinām, ka Viņš ir dzīvs.”

104 Nu, ko tas izdarīja? Tas aizvāca visas bailes. Nav brīnums, ka Jēzus teica: “Nebaidies. Es esmu Tas, kas bija miris un ir dzīvs mūžīgi mūžos.” Saprotat? Kad viņi to izdarīja, tas aizvāca visas bailes.

105 Lūk, un, kad viņi devās tur augšā Vasarsvētkos, viņi tur saņēma atdzīvinošo spēku, spēku, kas padarīja viņus dzīvus.

106 Lūk, tieši tur pēc manām domām jūs, brāļi prezbitēriāņi un metodisti, patiešām potenciāli saņemat, ticot Kungam Jēzum Kristum, bet tas īpašumtiesību dokuments vēl nav atnācis. Tā ir tā īpašuma atbrīvošana no apgrūtinājuma.

107 Dievs deva Ābrahamam apsolījumu. Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts

par taisnību. Bet Viņš apzīmogoja to derību ar apgraižšanas zīmogu.

108 Un Dievs dod tev apsolījumu, potenciāli, ka tu saņemsi to un ka tu tiks augšāmcelts, ka šis ķermenis tiks pagodināts līdz ar Viņu pēdējā laikā. Bet, redziet, jums ir jāsaņem apliecinājums par šo īpašumtiesību dokumentu. Un apliecinājums ir tad, kad viss, kas ir pret to, ir izvītrots, un tu saņem īpašumtiesību dokumentu par to. Tev ir tas zīmogs. Tas ir tavš. Viss, kas ir tajā, pieder tev. Āmen.

109 Un, kad mēs ticam Jēzum Kristum kā mūsu Glābējam un atgriežamies no grēkiem, un tiekam kristīti, un mēs nākam, lai ticētu Viņam, Dievs atzīst mūsu nožēlu un mūsu ticību uz Viņu un sūta lejup īpašumtiesību dokumentu. Un īpašumtiesību dokuments ir tā garantija. Tā ir tā garantija, ka viss, kas bija pret tevi, ka tu esi pilnībā to nožēlojis. Aleluja! Un tas īpašums ir nopirkts, un tavās rokās ir īpašumtiesību dokuments kā garantija.

110 Lai kāds pamēģina padzīt tevi no tā zemes gabala, apgalvojot, ka tas ir viņa īpašums, kad tev rokās ir īpašumtiesību dokuments. Lai viņš to pamēģina. Nav tāda likuma valstī, kas varētu to izdarīt, jo tavās rokās ir īpašumtiesību dokuments.

111 Un neviens velns, neviena draudze vai kāda teoloģija nevar pārkāpt Dieva pierādījuma un īpašumtiesību robežas, ka Svētā Gara kristība ir atzinusi mūs Jēzū Kristū. Mēs augšāmcelsimies tikpat droši, kā augšāmcelās Viņš, jo potenciāli mēs jau esam augšāmcelušies Viņā. Āmen.

112 Vecās lietas... Ko tas dara mūsu mirstīgajiem ķermeņiem? Tas maina mūsu uzskatus, maina mūsu priekšstatus. Tas vērš mūsu domas uz to, kas ir augšā. Un smēķēšana, dzeršana, azartspēles, tas viss, ko jūs agrāk darījāt, ir miris. Tas ir zem jums.

113 Un tu esi atdzīvināts. Un šis atdzīvinošais spēks ievēd tavu ķermeni aizraušanas stāvoklī jau tagad. Paskatieties uz tiem vasarsvētku ļaudīm tur augšā, kad viņus atdzīvināja Svētais Gars. Ieklausieties manī. Kad tā vasarsvētku grupa tur augšā Vasarsvētku dienā saņēma no Dieva savu īpašumtiesību dokumentu, protams, tas pagodināja viņu dvēseles. Viņi kļiedza. Viņi redzēja uguns mēles, kas sadalījās uz ikviena no viņiem. Un tas tā atdzīvināja viņu ķermeņus, ka viņi vairs nespēja pat runāt zemes valodā. Tas atdzīvināja viņu ķermeņus debesu valodai, tai vietai, uz kuru viņi devās. Dieva atdzīvinošais spēks tik ļoti sapurināja viņu mirstīgos ķermeņus, ka viņu mirstīgā valoda pilnībā pārveidojās, pārvērtās nemirstīgā valodā. Kāds atdzīvinošs spēks! Kas? Kaut kas, kas pieder.

114 “Ja tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no miroņiem, dzīvo jūsu mirstīgajos ķermeņos, tad tas atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.” Tad mēs esam atdzīvināti ar dzīvā Dieva spēku.

115 Mēles tika atdzīvinātas un kļuva par jaunu debesu valodu, lai runātu ar viņiem; aizraušana augšā, pacelšanās augšā pavisam citā atmosfērā, nekā viņi bija dzīvojuši iepriekš. Līdz ar to jauno atdzīvinošo dzīvību, kas ienāca viņos, tas atdzīvināja viņiem arī viņu runu. Viņi runāja jaunās mēlēs. Ak, jā!

116 Lūk, pavērojiet viņus. Tas bija paredzēts arī tam, lai iedotu viņiem...pēc šī īpašumtiesību dokumenta, tas bija iecerēts, lai iedotu viņiem ikvienu apsolījumu, kas bija tajā teritorijā. Katrs apsolījums Dieva Vārda teritorijā, kas bija apsolīts Bībelē, tas atdzīvinošais spēks bija viņiem dots, lai atdzīvinātu to apsolījumu viņiem. Tādējādi viņi uzlika rokas slimajiem, un tie tika dziedināti. Viņi runāja jaunās mēlēs. Viņi darīja lielas zīmes un brīnumus, jo tas bija Dieva apsolījumā. Un, kad Jēzus nomira, lai izpirktu to atpakaļ viņiem, to zemes gabalu, kas piederēja Dieva dēliem, Viņš darīja redzamu, kas ir Dievs.

117 Kā mēs uzdrīkstamies to pielāgot sabiedrībai un ielikt to kādā organizācijā? Mums nav tiesību to darīt.

118 Šodien Svētais Gars meklē godīgas sirdis, kas ticēs šim vēstījumam. Viss, kas ir Bībelē, kas ir apsolīts, ir domāts tam ticīgajam. Un, kad tu pieņem to visā pilnībā, un Dievs zina, ka tu to darīsi, Viņš iedod tev īpašumtiesību dokumentu uz to. Un tad katrs dotais apsolījums ir tavā īpašumā, un Svētais Gars ir tur, lai atdzīvinātu to tev. Ak vai! Kādiem...kādiem cilvēkiem mums vajadzētu būt! Cik brīnišķīgi ir redzēt, ka Dieva lielais Svētais Gars ir šeit, lai izpaustu to spēku! Aizdomājieties par to. Kad pats Svētais Gars ir šeit, lai liecinātu par šo stundu. Tā teica Jēzus. Viņš ir tas pats vakar,

šodien un mūžīgi.

Kā gan kāds cilvēks uzdrīkstas to no turienes izsvītrot?

119 “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsīt,” Jāņa 14:12. “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Tā ir tā garantija. Kad mēs redzam, ka ir sanākusi kopā kāda cilvēku grupa un izpaužas šīs zīmes, tā ir tā garantija, ka īpašumtiesību dokuments ir tur, lai apliecinātu, ka tas ir Dieva īpašums. Āmen!

120 Tā ka arī mēs esam Lieldienas. Āmen! Tagad mēs atrodamies mūsu Lieldienās. Mēs jau esam uzcēlušies, aleluja, no pasaules lietām uz Dieva apsolījuma lietām. Nevis, ka mēs būsim; mēs jau esam! Tie ir tie potenciāli.

121 Tas ir Dieva apsolījums, ka Viņš izlies Savu Garu pēdējās dienās, un tieši to viņi darīs. Ievērojiet, viņi uzlika rokas slimajiem; tas viss bija Dieva apsolījumā. “Es izliešu Savu Garu pēdējās dienās pār visu miesu. Jūsu vecie vīri redzēs sapņus, jūsu jaunie vīri redzēs vīzijas,” un visus tos dažādos apsolījumus, ko Viņš deva, tas viss atrodas tieši tur, Dieva apsolījumā. Jēzus izpirka to mums. Un, kad mēs kļūstam...

122 Tas ir, mēs...ja mums ir ieriekšnolemts tas zemes gabals, ja mēs esam iepriekšnolemti būt uz tā zemes gabala; kā ērglis, kas staigā pa vistas ligzdu. Ja tev ir iepriekšnolemts tas zemes gabals, tad Svētais Gars ir šeit, lai tevi atrastu. Un, kad Viņš tevi atrod, tu atpazīsti Viņa saucienu. Tu saproti to stundu, kurā tu dzīvo. Tu saproti, ka šīm lietām ir jānotiek. Tu uzreiz tiec aizrauts augšā, lai Viņu satiktu, un tagad tu sēdi Debesīs Jēzū Kristū. Ak, kāds apsolījums! Kāds Debesu Tēvs, kas dod mums šīs lietas!

123 Gars atdzīvināja viņu sadraudzību ar Dievu tādā mērā, ka viņi atsauca mirušos atpakaļ dzīvē tajā laikā. Viņi uzlika savus ķermeņus uz mirušajiem, un tie atdzīvojās. Klausieties uzmanīgi. Viņi darīja tās pašas lietas, ko darīja Jēzus, jo tas pats Gars, kas bija uz Viņa, bija arī uz viņiem. Ja viens Gars liek cilvēkam rīkoties šādā veidā, tas liek arī otram cilvēkam rīkoties tāpat. Ja viens...

124 Kā Tas var nonākt, ja kāds saka, ka viņam ir Dieva Gars, bet noliedz Dieva darbus? Tā nevar būt.

125 Ievērojiet. Dieva dzīvība, kas grieķu valodā tiek saukta par *Zoe*, virzoties caur viņiem un viņos, atdzīvināja viņu prātus Viņa Vārdam. Lūk, atļaujiet man tagad to pateikt ļoti mierīgi. Dieva Gars, kas virzās starp cilvēkiem, atdzīvina cilvēka prātu Dieva apsolījumam. Saprotat? Tas to dara. Paskatieties. Es cenšos parādīt jums...un lai jūs saprastu, ka šobrīd es runāju par draudzi, ka arī tā tiek atdzīvināta dzīvībai iekš Viņa.

126 Kaut arī iesākumā viņi bija tikai Viņa atribūti. Bet, ja Dievs pateica: “Tajā dienā,” tur pašā iesākumā, “Džons Dons būs Mans kalps,” jau pirms miljoniem gadu. Lūk, Džons Dons ir dzimis grēkā, viņš ir ieņemts netaisnībā, atnāca pasaulē, runādams melus, jo viņš ir mirstīgs. Bet, iespējams, viņam uzrodas mazliet reliģiskas jūtas. Viņš aizies un pievienosies kādai draudzei. Varbūt viņš pievienosies pentakostu draudzei. Es nezinu. Viņš var pievienoties jebkam. Bet lai viņš reiz nonāk Dieva atmosfērā! Saprotat? Džons Dons pavisam noteikti atpazīs, kas ir viņa Tēvs, gluži tāpat kā tas ērglis atpazīna, kas ir viņa māte. Viņam tas ir jāatpazīst. Saprotat? Tikai... Tas Džons Dons ir Dieva atribūts, kas ir kļuvis par izteiktu Vārdu, un tad Svētais Gars sameklē to Vārdu. Te nu tas ir. Viņš pasauc viņu, dod viņam mūžīgo dzīvību un iaved viņu Dieva klātbūtnē, Dieva Vārdā.

127 Paskatieties. Dievam bija tas pats, kad Viņš ieraudzīja Jēzu. Tas bija...tas bija pabeigts darbs, ko Dievs pabeidza Jēzū, kad Viņš pateica: “Tas ir piepildīts.” Viss plāns bija piepildīts.

128 Un, kad Dieva Gars nonāk uz tevis, un tu patiešām esi viens no Dieva atribūtiem, kurus Viņš izteica... Lūk, ja tu tāds neesi, tu būsi neziņā un raizēsies, un skraidīsi *šurpu* un *turpu*, un visur citur, un tu nekad nenonāksi pie patiesības atziņas. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] Ja tu esi viens no tiem, tad visas vecās lietas uzreiz aiziet, saprotiet, un tu kļūsti jauns... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ...un pestīšanas plāns ir piepildīts. Tu esi gatavs paklausīt ikvienam Vārdam, ko Dievs ir teicis par tevi, saprotiet, lai tu to darītu. Tu esi padevīgs Viņa Vārdam. Tas līgums, precīzi, līguma īpašumtiesību dokuments, šis īpašumtiesību dokuments pieder tev. Visi parādi ir samaksāti. Tie visi ir izsvītroti, kā tas bija Vasarsvētku dienā.

129 Tagad aplūkosim šo atdzīvināšanu, šo atdzīvinošo Garu, kas bija uz citiem cilvēkiem.

130 Un tā, es jums teicu, ka nerunāšu pārāk ilgi, un man ir tikai divdesmit minūtes, lai turētu savu vārdu, ja es to darīšu, ievērojiet, lai iekļautos tajā laikā, ko es teicu, aptuveni...aptuveni vienā stundā.

Ievērojiet, lūk, šis atdzīvinošais spēks, kas nāk tikai...

131 Lūk, daudzi to tikai atdarina. Ir daudz cilvēku, kuri patiešām domā, ka viņiem tas ir, kaut arī viņiem tā nav. Daudzi cilvēki dara to, jo viņiem ir kāds maldīgs priekšstats par to, ko viņi ir redzējuši darām citus kristiešus. Sātans var atdarināt jebko no tā. Mēs to zinām. Un kā misionāri jūs varat redzēt, kā tas tiek atdarināts: gaviļēšana, dejošana, runāšana mēlēs, visas šīs lietas, jūs varat redzēt, ka tas tiek atdarināts visur. Pilnīgi noteikti. Starp pagāniem un cilvēkiem, kuri noliedz, ka ir kaut kas tāds, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls. Saprotat? Un viņi dara visas tās lietas paši.

132 Bet tas īstais, patiesais, atdzīvinošais Gars, kas nāk pie ticīgā, atdzīvina viņu Dieva Vārdam, tas ir, atkal atpakaļ pie ērgļa barības, atpakaļ uz turieni, kur viņš dzīvo. "Cilvēks nedzīvos no maizes vien, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes."

133 Tagad aplūkosim šo atdzīvinošo Garu, kā tas nonāca pār citiem cilvēkiem, kā tas notika Vasarsvētku dienā.

134 Aplūkosim Vasarsvētkus, kā viņi rīkojās, un paskatīsimies, vai viņus atdzīvināja šis atdzīvinošais spēks, par kuru mēs runājam. Vasarsvētku dienā viņi visi gaidīja tur augšā. Viņiem bija bailes no ebrejiem, no tā, ko viņi grasījās darīt, tāpēc viņi baidījās. Bet kas notika? Kad no debesīm nolaidās tas atdzīvinošais spēks, viņus pārņēma drosme. Tur bija kaut kas, sapratne, kad vēl pirms dažām stundām viņi nebija par to īsti pārliecināti. Viņi zināja, ka Viņš bija...ka Viņš bija nomiris.

135 Viņi zināja, ka Viņš bija augšāmcēlies. Viņi bija runājuši ar Viņu ceļā. "Bet vai tas bija domāts viņiem, vai arī tas bija tikai tiem...tikai pašam Jēzum?"

136 Bet šeit, Vasarsvētku dienā, Svētais Gars, tas īpašumtiesību dokuments, nonāca uz ticīgajiem. Tas padarīja viņus par daļu no Viņa augšāmcelšanās, padarīja viņus par daļu no Viņa sadraudzības. Svētais Gars atnāca un apstiprināja viņiem, ka viņi tiks augšāmcelti, jo jau tad viņi bija potenciāli augšāmcelti no glēvuļiem uz drosmīgiem vīriem.

137 Viņi...viņi baidījās no tieši tā Vārda, kuru viņi bija uzskatījuši... Nepalaidiet to garām. Viņi bija nobijušies. Viņi zināja, ka Viņš bija tas Vārds.

138 Pat ebrejiem bija tas jāatzīst. Nikodēms sacīja: "Rabi, mēs zinām, ka Tu esi skolotājs, kas ir nācis no Dieva. Neviens cilvēks nevarētu darīt tās lietas, ko Tu dari, ja ar viņu nebūtu Dievs. Nu, mēs to zinām. Mēs to atzīstam."

139 Tāpēc mācekļi... Pēteris bija pat lādējies Viņa klātbūtnē. Viņi visi bija atstājuši Viņu krustā sišanas brīdī.

140 Bet tagad viņi atrodas tajā augšistabā, Dieva klātbūtnē. Tad pēkšņi, lūk, no debesīm nāca tas Svētais Gars, un tas viņus atdzīvināja. Un notika atdzīvināšana, viņi nebaidījās liecināt par vēstījumu, kuram viņi ticēja un zināja, ka tā ir patiesība. Citādi viņi baidījās no Tā.

141 Cik daudz prezbiteriāņu, cik daudz metodistu, cik daudz baptistu šodien ir pasaulē, cik daudz pentakostu, kuri zina patiesību, bet baidās stāvēt uz tās? Mani māc lielas šaubas par to, kas bija tas, kas uz jums nonāca? Vai jūs esat daļa no Viņa augšāmcelšanās? Vai jūs uzdrošinātos aizstāvēt kādu cilvēcisku teoriju un ideju? Vai arī jums piemīt patiesa drosme un patiesa vīrišķība, kas ir vajadzīga, lai nostātos un sauktu pareizu par "pareizu" un nepareizu par "nepareizu"? Vai tu esi daļa no Viņa augšāmcelšanās, vai arī tu pielūdz kaut kādas ticības mācības? Vai tu esi baznīcas gājējs, tur ir pierakstīts tavš vārds, bet esi miris grēkā un pārkāpumos?

Tas, kurš netic visam Dieva Vārdam, ir grēcinieks.

142 Tie farizeji ticēja daudzām lietām, ka tā ir patiesība. Viņi teica: "Mēs esam Dieva bērni." Un viņi tādi bija, līdz tika pasludināts šis Vārds. Bet, kad šis Vārds tika pasludināts un apliecināts, tad

viņi kļuva par grēciniekiem, jo noraidīja to, ko viņi zināja kā pareizu un liecināja par to. “Mēs zinām, ka Tu esi Skolotājs no Dieva nācis, jo neviens cilvēks nevarētu darīt to, ko Tu dari, ja Dievs nebūtu ar viņu.”

143 Man šodien ir jautājums, kur mēs esam? Es jautāju jums. Vai mēs satiekamies ar šo augšāmcelšanos? Vai jūs uzdrīkstaties nostāties? Vai jūs uzdrīkstaties turēt Dievu pie Viņa Vārda? Ja tu esi iepriekšnolemts dzīvībai, tad tu noteikti to darīsi. Ja tu esi ērglis, tad tu citādāk nemaz nevari, tevī ir kaut kas. Vai arī jūs gribat vienkārši kalpot kādai ticības mācībai, sacīt: “Es eju uz baznīcu. Es esmu tikpat labs kā tu.” Saprotat? Ja tev nav pirmdzimtības, tu nekad to neieraudzīsi, tu nevari to ieraudzīt. Bet, ja tev tik tiešām pieder šī pirmdzimtība, tu nevari to neieraudzīt, jo tā ir daļa no tevis, un tu esi daļa no tā.

144 Kā es varētu noliegt māti, kas mani dzemdēja? Kā es varētu noliegt tēvu, kura asinis ir manī? Kā es varētu noliegt, ka Čārlzs Branhams ir mans tēvs? Es nevarētu to izdarīt. Es esmu gatavs panest viņa negodu vai jebko citu, jo es esmu viņa dēls. Aleluja!

145 Tātad, būdams Dieva dēls (un Viņš bija Dieva Vārds), kā es varu noliegt, ka šī Bībele ir patiesība, ka Jēzus Kristus nav tas pats vakar, šodien un mūžīgi? Un, redzot to stundu, kurā mēs dzīvojam, mums draudzē ir vajadzīgas Lieldienas, augšāmcelšanās! Mums ir vajadzīga augšāmcelšanās, lai dotu spēku ticībai, lai vīrieši un sievietes nostātos par to, kas ir apliecinātais Dieva Vārds.

146 Teiksiet: “Nu, mums ir 'Jaunatne Kristum'.” Tas ir labi. “Mūsu draudzē notiek sanāksmes. Mēs vēlamies *tik* daudz biedru.” Nav nekas pret to. Tas ir labi. Bet tā ir tikai atmosfēra. Tās varētu būt arī vecas vistas spalvas. Bet, ja tu tur nonāksi pareizajā atmosfērā, tā izperēs ērgli, ja tu esi ērgļa ola. Un, ja tu biji Dieva iepriekšnoteikts, lai to redzētu, tu nevarēsi to neredzēt, tu iznāksi augšāmcelšanā. Tieši tā piedzima baptisti, tieši tā piedzima metodisti, tā laika augšāmcelšanā, bet viņi kļuva par vistu, nevis par ērgli.

147 Kā es nesen stāstīju, kā braucot no Tūsonas es novēroju kaut ko ļoti dīvainu. Es ieraudzīju kādu vanagu, kas tur sēdēja uz vadiem. Tas vanags jau sen bija zaudējis savu identifikāciju. Reiz tas bija putns, kas bija nākošais pēc ērgļa. Tas nevarēja sekot ērglim; nē, it nekādi. Neviens nevar sekot ērglim. Bet tas bija vanags.

148 Kristus ir ērglis, un draudzei vajadzētu būt vismaz vanagam. Viņi var lidot augstāk nekā jebkurš cits no tiem pārējiem putniem. Bet tas vanags ir kļuvis maigs. Viņš ir zaudējis savu identifikāciju. Viņš sēž uz telefona vadiem un gaida kādu beigtu zaķi. Viņš lēkā kā maitu lija, nevis lido kā vanags.

149 Ak, mans brāli, mana māsa, jūs, pentakostu ļaudis, kas esat mani mīļotie ļaudis! Draudze zaudē savu identifikāciju. Tā grimst lejā un ir atkarīga no kaut kādas mirušas formālas ticības mācības tā vietā, lai lidotu debesīs, tālu prom, pēc svaigas mannas.

150 Kādreiz vanags pats medīja savu mannu, bet šodien viņš ņem to, ko ir notriekušas mašīnas un ko ēd maitu lijas. Viņš lēkā kā viens no tiem. Viņš izskatās kā viens no tiem.

151 Tāpat arī mēs rotājam sevi šajā mūsdienu pasaulē, mūsu sievietes apgriež savus matus un valkā šortus, mūsu vīriešiem nepietiek mugurkaula, lai stāvētu aiz kanceles un teiktu patiesību. Mēs jau sen esam kļuvuši maigi attiecībā pret Vārdu.

152 Ak, Dievs, sūti Svēto Garu un sameklē kaut kur tos ērgļus, kas ir gatavi tur stāvēt, lai kas arī notiktu, kas pacelsies nezināmajā, nevis sēdēs uz telefona vadiem un gaidīs, kad pienāks kāda svētdienas skolas literatūra. Dodiet man Vārdu Svētā Gara spēka un izpausmes svaigumā! Mums ir vajadzīgas Lieldienas, augšāmcelšanās; tas ir potenciāls. Mans draugs, ja tu esi apmierināts ar šādu pasaules maitu, tad kaut kas nav kārtībā.

153 Mana māsa, mans brāli, atļaujiet man pateikt to jums dievišķā bijībā, zinot, ka varbūt es nenodzīvošu līdz nākamajām Lieldienām. Bet viena lieta ir droša – kad īsteni iepriekšnolemts Dieva dēls caur Dieva Vārdu dzird to Dieva balsi, viņš celsies un dosies Viņam pretī. Tas ir tas potenciāls, ka viņš satiks reāli dzīvo Vārdu, kāds bija Viņš; līgava satiks Līgavaini. Viņa ir daļa no Viņa

ķermeņa.

154 Ievērojiet, ka mēs jau sen esam...mēs zaudējam savu identifikāciju. Mēs ierodamies trešdienu vakaros, daži no mums. Pārējie paliek mājās, lai skatītos "Kas mīl Sūziju", televīziju, visvisādas pasaulīgas lietas, visvisādas izklaides, kas attur tevi no došanās uz draudzi. Mēs jau sen to esam pazaudējuši.

155 Mūsu semināri, mūsu skolas ražo Rikiju barus līdz ar teoloģiju un...un izklaidi un visu ko citu draudzē, lai tas aizvietotu lūgšanu sapulci. Mēs esam pārņēmuši drēbes un cenšamies īstenot to, ko cenšas izdarīt modernisti, un atvest viņus. Jūs nekad nevarēsiet iegūt viņus ar to. Viņiem ir vairāk no tā nekā jums. Jums vispār nav nekādu darīšanu jūsu teritorijā...viņu teritorijā. Lai viņi ienāk jūsējā, kur mirdz tā īstā kristība, kur ir tas īstais augšāmcelšanās spēks. Nemēģiniet būt tādu draudzi kā viņējā. Nemēģiniet, lai jums būtu tāds pats mācītājs kā viņiem. Nemēģiniet darīt *to, šito*, vēl *kaut ko* vai sadarboties ar pasauli. Viņi mirdz līdz ar Holivudu.

156 Patiesais Evaņģēlijs kvēlo ar spēku. Ērgļi to dzird. Viņi nemeklē spožumu, viņi meklē kvēlošanu. Kvēlojot ar pazemību, kvēlojot ar mīlestību, kvēlojot ar spēku; tieši to meklē īstenais ērglis. Ar savu kašāšanos kūts pagalmā jūs nekad viņam neizpatiksiet. Viņš nekad nespēs to darīt. Jūs nekad viņam to neiestāstīsiet, jo viņš tam netic.

157 Lai šī Balss iekliedzas no Debesīm: "Es esmu Tas, kas bija miris un atkal ir dzīvs," kaut kas notiek. "Es esmu tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un tas notiks pēdējās dienās, Es pats izliešos pār visu miesu." Slava Dievam! "Es atdzīvināšu jūsu mirstīgo valodu. Es atdzīvināšu jūsu mirstīgās mēles. Es iedošu jums pierādījumu, ka Es ievēdīšu jūs augšāmcelšanā līdz ar Mani." Ērgļi ar alkstošām sirdīm tiecas pēc tā, kā vien viņi var. Tā ir tā dārgā pērle, kuras dēļ viņi pārdod visu pārējo, lai to nopirktu. Āmen!

158 Lai Dievs palīdz mums, draugs. Mūsu draudzes zaudē savu identifikāciju.

Tagad ātri apskatīsim kādu...

159 Pavērojiet šo mācekļu rīcību: nobijušies. Viņi zināja, ka Jēzus ir Patiesība, bet, redziet, tas bija pretrunā ar vispārpieņemto priekšstatu, ar tā laika populāro reliģiju, ar visstingrāko reliģiju, ar farizejiem, saduķejiem un tā tālāk, ar viņu kultiem, klaniem un konfesijām. Viņi bija...viņi bija pret to "maldu mācību". Bet Jēzus bija tas apliecinātais Vārds.

160 Un Jēzus ir Svētais Gars, Garā. "Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Mani vairs neredzēs. Jūs Mani redzēsiet," nevis ķermeni, bet to dzīvību, kas bija Viņā. Dievs ir pār draudzi, lai aicinātu dēlus, kā Viņš darīja to toreiz, paklausīgus.

161 "Es vienmēr daru to, kas labpatīk Manam Tēvam. Kurš no jums var apsūdzēt Mani grēkā?" Citiem vārdiem sakot, *grēks* ir "neticība". "Ko no tā, ko Vārds saka par Mani, Es neesmu izdarījis?" Te nu tas ir. "Parādiet Man, kur Es neizdarīju to, ko Vārds teica, ka Es darīšu. Kurš var Mani apsūdzēt? Kurš var norādīt uz Mani ar pirkstu un pateikt, ka Es neesmu piepildījis Sava Tēva Vārdu?" Ak, kad pentakostu draudze nonāks līdz tai vietai! "Kurš var apsūdzēt Mani neticībā?"

162 Ak, kristieši, esiet identificēti nevis kā vanags, bet kā ērglis! Tas vanags ir maigs, viņš nolaidīsies. Jūs nekad neredzēsiet, ka tā darītu ērglis; viņš nekad tā nedarīs. Viņš medī savu barību no debesu zilgmes. Dievs ir sagatavojis viņu tā, lai viņš varētu to redzēt. Viņš dabū svaigu mannu, nevis kaut ko, kas ir miris.

163 Tiem ebrejiem, kad viņi šķērsoja tuksnesi, viņi ēda, mēģināja ēst mirušo mannu. Tā bija sastāvējusies. Tajā bija...tajā bija tārpī. Jūs saprotat, ko mēs ar to domājam. Tā vienkārši ir samaitājusies, tā ir sapuvusi. Tajā ir tārpī!

164 Kāpēc lai es ēstu barību, kas ir mirusi jau gadiem ilgi? Varbūt tā ir saglabājusi savu formu un izskatu, bet tā nav svaiga. Mums ir vajadzīga jauna barība katrā paaudzē. Tā arī ērglis meklē to barību katrā paaudzē, kamēr mēs esam ceļā. Ievērojiet.

165 Un tā, vēlreiz apskatīsim dažus cilvēkus. Paņemsim dažus Vecās Derības praviešus, paskatīsimies, ko viņi darīja.

166 Vispirms aplūkosim Stefanu, kā Stefans tās Sinedrija padomes vidū... Kad tā padome viņu tur atveda, tā lielā ticīgo sapulce, tas ir, tie, kuriem vajadzētu būt ticīgiem, atveda viņu un mēģināja viņu nosodīt. “Nu,” viņš sacīja, “jūs, stūrgalvīgie, ar neapgraizītu sirdi un ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam.” Tā ir tā Mūžīgā dzīvība. “Kā jūsu tēvi tur darīja praviešu laikos, tā arī jūs darāt šodien.” Un tie grieza zobus pret Viņu. Viņi negribēja to dzirdēt. Viņš bija pret viņu ticības mācību. Viņš bija pret viņu konfesiju. Un viņi nomētāja to cilvēku ar akmeņiem līdz nāvei. Un viņš pacēla savas rokas, paskatījās uz debesīm un sacīja: “Es redzu debesis atvērtas un Jēzu stāvam labajā pusē.” Kāpēc? Viņā bija augšāmcelsšanās, atdzīvinošais spēks, kas aizveda viņu Jēzus klēpī.

167 Ievērojiet, tagad ātri. Paskatieties uz Filipu tur, tajā lielajā atmodā. Viņš vadīja atmodu tur, kur neviens vīrs nebūtu to uzdrošinājies, nu, ja viņam tur nebūtu liels atbalsts starp draudzēm un viss pārējais. Vadīja tur lielus atmodas dievkalpojumus. Un Dieva atdzīvinošais spēks uzrunāja viņu, sacīdams: “Stefan...” Varbūt tas sacīja šādi: “Tu vadi varenus atmodas dievkalpojumus, bet Man ir viens cilvēks, un Es gribu, lai tu ar viņu parunā.”

168 Un Stefans ir paklausīgs, lai kas arī tas būtu, lai kāda arī būtu kritika. “Ak, Stefan, tu nevari aiziet!”

“Nē, es varu. Dievs tā teica.”

169 Un viņš izgāja tuksnesī, un tur viņš atrada to galminieku. Un kas notika? Viņš sacīja: “Ir... Ja tu no visas sirds ticī, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tad es tevi kristīšu.” Kad viņš kristīja viņu...

170 Paskaties. Viņu tik ļoti bija atdzīvinājis tas atdzīvinošais spēks, ka viņš atstāja atmodu, kurā bija tūkstošiem cilvēku, un devās uz tuksnesi pie viena vīra. Ak, tas bija ārpus visām saprāta robežām. Saprotat? “Nu, šeit ir desmit tūkstoši, kuriem tu esi vajadzīgs *šeit*.” Bet vienam ir vajadzība, lūk, *tur*. Saprotat? Un atdzīvinošais spēks aizsūtīja viņu uz Dieva paredzēto vietu. Aleluja!

171 Vīrieši un sievietes, tas liks jums piecelties kājās. Tas liks jums darīt to, ko Dievs vēlas, lai jūs darītu. Man nerūp, ko par to saka kāds cits. Kaimiņi saka: “Ak, tas cilvēks ir zaudējis prātu, lūdzas visu nakti; viņi lasa Bībeli.” Man ir vienalga, ko viņi saka; tas ir tas, ko Dievs ir aicinājis tevi darīt. Pareizi. “Ak, viņi saka, ka mums nevar būt tās vecmodīgās Vasarsvētku atmodas.” Ak, jā, mums var. Tev tā var būt tevī pašā. Un tu esi tas vairākums Dievā, nav svarīgi, ko domā tie pārējie.

172 Ievērojiet, pēc tam, būdams paklausībā... Tagad klausieties uzmanīgi. Pēc tam, kad viņš bija paklausījis Dievam, Viņa Vārdam, kad viņš izpildīja savu misiju, tas atdzīvinošais spēks, ko viņš saņēma Vasarsvētku dienā, tas aizrāva viņu prom, atdzīvināja viņa ķermeni. Jūdzēm un jūdzēm tālu viņš tika aiznests Garā un nonāca kaut kur pavisam citā vietā. Dieva atdzīvinošais spēks! Un, ja mēs esam vasarsvētku ticīgie, “tas pats spēks, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, ja tas mājo jūsu mirstīgajos ķermeņos...” Saprotat? Labi. Ievērojiet.

173 Aplūkosim vēl vienu cilvēku ar šo atdzīvinošo spēku. Ļoti, ļoti sen bija kāds vīrs, vārdā Ēnohs. Kad parādījās kaut kas jauns, kad kaut kas uzradās, un cilvēki teica: “Nu, tagad mums ir jāatgriežas pie tās vecās skolas vai pie *tā*, *šitā* vai arī *tā*,” Ēnohs staigāja ar Dievu. Lai ko arī Dievs teica darīt, Ēnohs nekad nepalaida garām nevienu vārdu. Viņš staigāja ar Dievu. Kas viņš bija? Viņš bija Dieva dēls. Viņš bija ērglis, kas bija aicināts tam laikam.

174 Un, kad pienāca laiks, viņš bija tik ļoti piepildīts ar šo atdzīvinošo spēku! Atcerieties, viņš bija staigājis Dieva priekšā piecsimt vai vairāk gadu, un viņš ne reizi nebija palaidis garām Viņa Vārdu. Viņš ne reizi nebija uzvedies slikti. Ne reizi viņš nebija darījis ko tādu, kas būtu sabojājis to liecību. Visu, ko Dievs viņam teica darīt, viņš gāja un darīja. Viņš par to nestrīdējās, viņš vienkārši gāja un izdarīja to. Nebija svarīgi, ko domāja kāds cits, viņš gāja un izdarīja to. Kāpēc? Viņš bija piepildīts ar šo atdzīvinošo spēku. Un, kad šim vecajam vīram pienāca laiks nomirt, Dievs vienkārši nolaida lejā kāpnes, un viņš uzkāpa augšā uz mājām. Viņš atdzīvināja viņu un paņēma viņa mirstīgo ķermeni augšā aizrašanās. Āmen. Tas ir tas atdzīvinošais spēks.

175 Paskatieties uz Ēliju pēc tam, kad viņa darbs uz zemes bija pabeigts. Viņš bija tik piepildīts ar šo atdzīvinošo spēku, ka viņš nosodīja tās Džekijas Kenedijas tipa frizūras viņa laikā. Viņš bija

pateicis tai Jezabelei, ko viņš par viņu domāja. Viņš pateica tiem sludinātājiem un priesteriem, kas ir pareizi un nepareizi, bet viņi viņam neticēja. Taču viņš tik ļoti nosodīja tās sievietes ar sakrāsotām sejām un pārējo. Un viņš bija tik ļoti piepildīts ar šo atdzīvinošo spēku, ka nekas nespēja viņam kaitēt. Dievs bija pabarojis viņu no debesīm, paņēmis viņu prom un nolīcis viņu malīnā. Un viņš bija tik piepildīts ar atdzīvinošo spēku, ka tad, kad viņam pienāca laiks mirt, Jordāna atvērās, un viņš vienkārši aizgāja. Atsūtīja ratus un paņēma viņu augšā uz mājām; tik ļoti piepildīts ar šo atdzīvinošo spēku! Viņš kļuva par īstu, neviltotu Dieva dēlu. Jā.

176 Ievērojiet, viņam bija pēctecis, un viņa vārds bija Elīsa. Un Elīsam bija divkārša daļa, tas atdzīvinošais spēks. Saprotat? Viņam bija divkārša tā daļa. Lūk, viņš sludināja apmēram astoņdesmit gadus, tas ir, viņš bija apmēram astoņdesmit gadus vecs. Viņš saslima un nomira. Lūk, viņam nesanāca aiziet mājās tādā veidā, kā to izdarīja Ēlija. Saprotat? Viņi abi tur simbolizē draudzi; daži svētie dodas prom, bet citi atdusas. Bet ievērojiet, kad Ēlija tika paņemts augšā aizraušānā; pēc tam Elīsa aizmīga Dievā, piepildīts ar atdzīvinošo spēku. Paskatieties uz viņa pravietojumu tieši pirms viņa nāves. Saprotat?

177 Un tā, atļaujiet man jums parādīt. Man nerūp, vai tu esi miris vai kur tu atrodies, tas atdzīvinošais spēks nekad neaiziet. Daudzus, daudzus gadus pēc viņa nāves viņa miesa bija sapuvusi, to bija apēduši zemādas tārpi. Bet kādu dienu viņi tur atnesa mirušu cilvēku un uzmeta viņu uz tiem kauliem, un tur bija tik daudz atdzīvinoša spēka, ka tas cilvēks atkal atdzīvojās. Aleluja! Augšāmcēla viņu no miroņiem, jo tas atdzīvinošais spēks, kas bija uz tā Dieva svētā, nebija viņu atstājis, bet atradās tieši uz tiem kauliem.

178 Ak, atcerieties, mēs esam miesa no Viņa miesas, kauls no Viņa kauliem, ja mēs esam Viņa līgava. Nāve tam atdzīvinošajam spēkam nekādā veidā nepatraucēs. "Pat ja ādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, tomēr es redzēšu Dievu savā miesā." Slava Dievam! Kas par... Es pat nezinu, ko teikt. Kāda cerība tādām vecām vīram kā es, piecdesmit sešu gadu vecam, saprotot, kad es redzu, ka mans gals ir jau pavisam tuvu.

179 Kopš es biju vēl tikai zēns, es esmu stāvējis šeit, cenšoties pasludināt to. Bet es zinu, ka manī...es neesmu izdarījis neko labu, ne tas, ko es esmu izdarījis, bet manī ir tas atdzīvinošais spēks; reiz tas mani atdzīvināja no šīs pasaules lietām, manā jaunībā, uz mūžīgo dzīvi. Ak, kas tik nav noticis! Es esmu redzējis vīzijas, pareģojis notikumus. Viņš vēl nekad nav ļāvis, ka kaut kas izgāztos. Es esmu runājis svešās mēlēs. Es esmu pravietojis. Es esmu darījis visas šīs lietas caur Dieva Garu, kas mājā manī. Tas ir atdzīvinošs spēks. Es zinu, ka kādu dienu...

180 Mans Izpircējs ir dzīvs. Un kādu dienu, kad Viņš atnāks, šie kauli atkal augšāmcelsies, lai dotos satikt Viņu gaisā. Jūs varat apglabāt mani jūrā, sadedzināt, kur vien vēlaties. Šis atdzīvinošais spēks ir mūžīgs. Fjū! Es sajūtu Lieldienas tieši tagad. Tieši tā. Man tas ir bijis gadiem ilgi. Tas ir manī.

181 Tas ir tevī. Ja jūs, tas Gars, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, dzīvo jūsu mirstīgajos ķermeņos, tas ir atdzīvinājis jūs no pasaules lietām uz Dieva Vārdu, vienīgi. Tas ir atdzīvinājis jūs no šīs dzīves uz mūžīgo dzīvību. Jūs, kas kādreiz bijāt miruši grēkā un pārkāpumos, tagad esat kopā atdzīvināti, lai sēdētu debesīs kopā ar Kristu Jēzu, mielodamies ar Mannu no augšienes, redzot, kā izpaustā Dieva roka pierāda šīs dienas apsolījumu.

182 "Kā tas bija Noasa dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšanas laikā. Viņi ēda, dzēra, precējās, devās laulībā. Un kā tas bija Lata dienās, tā būs arī tajās stundās, kad Cilvēka Dēls tiks atklāts virs zemes," vairs ne Dieva Dēls. "Cilvēka Dēls," atgriežas kā pravietisks vēstījums pēdējai dienai, kad lidos tas ērglis; nevis lauva, nevis tas vērsis upura periodā. Saprotat?

183 Katru reizi iznāca reliģisks spēks, lai stātos pretim šīs pasaules politiskā spēka izaicinājumam. Kad uzcēlās lauva, tas reliģiskais spēks, tā devās pretī romiešu spēkam.

184 Un tad, kad pienāca upurēšanas stunda, iznāca vērsis, jo viņš ir Tā Kunga upurēšanas dzīvnieks.

185 Pēc tam nāca reformatori to draudzes periodu laikā, atnāca cilvēka seja. Un tie reformatori ir

bijuši kopš Lutera, Veslija, ak, Kalvina un vēl, un vēl, pentakostu periods.

186 Bet pēdējā vēstījumā, kas atnāca, tur parādījās lidojošs ērglis. Tas ir ērgļa laiks, atklāsmes laiks, izpaustais Dieva Vārds, pierādītais Dieva Vārds. Ak, bērniņi, staigājiet tajā Svētā Gara kristībā. Ienāciet un ticiet tam no visas sirds, Dievs jūs piepildīs.

187 Tagad paklausieties. Šeit mēs ieraugām...atcerieties: “Mēs esam miesa no Viņa miesas un kauls no Viņa kaula.” Tāpat kā Dievs augšāmcēla no kapa Viņa kaulus un miesu, nav iespējams noslēpt to cilvēku, kuram ir tas potenciāls. Nāve nevar viņu paņemt. Jēzus sacīja: “Visi, kurus Tēvs Man ir devis, atnāks pie Manis. Es augšāmcelšu viņus pēdējā dienā.” Ak vai! Lieldienas! Mēs taču esam pašas Lieldienas! Kad Viņš augšāmcēlās, mēs augšāmcēlāmies līdz ar Viņu. Viņš atsūtīja atpakaļ īpašumtiesību dokumentu. Mums tas pieder kā Svētā Gara kristība. “Viņš ir dzīvs mūsu mūžam; tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” To pierāda Ebrejiem 13:8. Viņš ir Tas pats.

188 Viņa mesianiskie svaidītie tam tic. Kas ir Mesija? Kas ir Mesija? *Mesija* nozīmē “tas, kurš ir svaidīts”. Un, ja Viņš bija Mesija, būdams Svaidītais tam laikam, lai piepildītu Dieva Vārdu, lai būtu tas Izpircējs un Svaidītais, un Dievs augšāmcēla to ķermeni, tad Viņa līgava ir tā svaidītā šim laikam, viņa jau ir augšāmcēlusies kopā ar Viņu augšāmcelšanā, jo “šie divi ir viens”. Āmen.

189 Kaut es varētu izteikt to tā, kā es to redzu. Kaut man būtu izglītība, ar kuru es varētu to izdarīt. Saprotat? Es...es ceru, ka jūs to saprotat. Es ceru, ka Dievs, Svētais Gars nonāk tur lejā un ieliek to jūsu sirdī, lai jūs saprastu, ko es gribu pateikt.

190 Augšāmcelšanās, mēs šobrīd esam augšāmcelšanās. Mēs sēžam kopā ar Viņu augšāmcelšanās, bet tikai tie, kam ir dzīvība.

191 Nevis tie, kuriem nav dzīvības. Viņi to nezinās. Viņi nekad to neuzzinās. Viņi tā arī turpinās domāt, ka viņi saņem Svēto Garu, saņem glābšanu, bet aizraušana jau sen būs beigusies un aizgājusi. Sacīja: “Ēlija jau bija atnācis, un viņi rīkojās tādā veidā, un jūs to nezinājāt.” Saprotat?

192 Ievērojiet. Nāve nevar apturēt Dieva atdzīvinošo spēku. Ievērojiet. Nāve nevar to apturēt.

193 Tu teiksi: “Nu, mana māte bija ar Garu piepildīta sieviete. Mans tētis, es nekad neesmu redzējis cilvēku, kas būtu tik piepildīts ar spēku kā mans tētis. Bet viņš nomira, brāli Branham.” Protams. Tas neapturēja to atdzīvinošo spēku.

194 Mozum bija tas atdzīvinošais spēks. Vai jūs tam ticat? Līdz Jēzum uz zemes nebija neviena viņam līdzīga. Jo viņš ne tikai redzēja vīzijas, bet viņš runāja ar Dievu aci pret aci.

195 Pat praviete Mirjama reiz apstrīdēja viņa vārdu. Viņš sacīja: “Vai tad tu nebaidies no Dieva? Paskaties uz Manu kalpu Mozu. Šajā laikā pasaulē nav neviena viņam līdzīga. Vēl nekad nav bijis neviena tāda kā Mozus. Es runāju ar Mozu. Kad viņš ir pateicis ko tādu, kas nebija patiesība? Saproti? Es runāju ar Mozu. Vai tad tu nebaidies no Dieva? Nesaki ne vārda pret Viņu.” Un viņu tūdaļ satrieca spītālība, un...un viņa mira. Pārāk ilgi viņa pēc tam nedzīvoja. Mozus palūdza par viņu.

196 Un Mozus uzkāpa tajā kalnā pēc simt divdesmit kalpošanas gadiem, tas ir, pēc astoņdesmit kalpošanas gadiem; simtu divdesmit gadu vecumā, viņš uzkāpa tajos kalnos un nomira, un tika apglabāts ielejā. Bet tas atdzīvinošais spēks bija uz viņa. Aptuveni astoņsimt gadus vēlāk tur nu viņš ir, stāv uz Pārveidošanas kalna. Āmen. Kas ar viņu notika? Viņš tika iekļauts tajā augšāmcelšanās. Protams, ka bija. Viņam bija Dieva atdzīvinošais spēks. Tur nu viņš stāvēja.

197 Paskatieties uz Ījabu, Ābrahāmu, Īzāku, tiem svētajiem augšāmcelšanās dienā, tajā varenajā rītā, par kura atnākšanu zināja Ījabs un visi tie pārējie. Jo viņš sacīja: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs,” simtiem un simtiem gadu pirms Kristus. Patiesībā viņi apgalvo, ka Ījaba grāmata ir sarakstīta pirms 1. Mozus grāmatas, vecākā grāmata Bībelē.

198 Un viņa pārbaudījums, tāpat kā mēs ejam tiem cauri šobrīd... Un pat viņa sieva, tas vistuvākais, kas viņam bija uz zemes, sacīja: “Kāpēc tu nenolādē Dievu un nenomirsti?”

199 Viņš sacīja: “Tu runā kā negudra sieviete. Tas Kungs deva, Tas Kungs ņēma, svētīts lai ir Tā Kunga Vārds!”

200 Bet tad, kad Dieva Gars nāca pār viņu un viņš sāka pravietot, viņš teica: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs, un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz šīs zemes. Pat ja ādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, tomēr es redzēšu Dievu savā miesā.” Un viņš sagatavoja vietu, kur sevi apglabāt. Viņš sacīja: “Mēs nopirksim šo zemi.” Viņš to nopirka, un tur viņš tika apglabāts.

201 Vēlāk atnāca vīrs, vārdā Ābrahāms. Draudze aug, ceļas arvien augstāk. Ābrahāms, nu, arī viņam bija Dieva potenciāls, bezgalīga, mūžīga dzīvība, jo Dievs viņu pasauca. Tagad ievērojiet. Kad viņš nomira, tas ir, Sāra nomira, viņš nopirka zemes gabalu Palestīnā blakus Ījaba kapam un apglabāja Sāru. Ābrahāms nomira un arī tika apglabāts kopā ar Sāru. Ābrahāms dzemdināja...dzemdināja Īzāku.

202 Un Īzāks, kad viņš nomira, viņš atdusējās kopā ar Ābrahāmu tajā pašā zemes gabalā. Lūk, kad Īzāks dzemdināja Jēkabu...

203 Jēkabs nomira tālu prom Ēģiptē. Bet, būdams pravietis, lūk, ar to potenciālu, to atdzīvinošo spēku, viņš teica: “Neapglabā mani šeit, Jāzep. Nāc šurp, mans dēls pravieti. Uzliec savu roku uz šī gurna, kuru sakropļoja Dievs. Zvēri debesu Dievam, ka tu mani neapglabāsi šeit.” Kas tas bija tajā cilvēkā? Kāpēc Ēģipte nebija tikpat piemērota kā jebkura cita vieta? Viņš bija pravietis. Viņš zināja, kur notiks tā augšāmcelšanās. Tā nebija paredzēta Ēģiptē, tai bija jābūt Palestīnā. Sacīja: “Uzliec savas rokas uz mana kroplā gurna un zvēri pie Dieva, kam es esmu kalpojis (tu esi mans dēls pravietis), ka šeit tu manus kaulus neapglabāsi. Aiznes mani uz turieni un apglabā mani.”

204 Jāzeps, arī būdams pravietis, uzlika savas rokas savam kroplajam tēvam. Sacīja: “Es zvēru pie Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dieva, ka šeit es tevi neapbedīšu.” Viņi paņēma viņu un apglabāja viņu tajā zemē. Kāpēc? Kāpēc?

205 Kad Jāzeps mira, viņš sacīja: “Neapglabājiet mani šeit. Neapglabājiet mani šeit.” Kāpēc? Dievs ir Dievs it visur, bet Viņam ir plāns. Jāzeps bija pravietis. Viņš teica: “Kādu dienu,” ieklausieties viņa vārdos, “Tas Kungs Dievs jūs atkal...jūs apmeklēs un izvedīs jūs no šīs zemes. Un, kad jūs iesiet, paņemiet manus kaulus.”

206 Tas atdzīvinošais spēks bija tajos kaulos. Ak! “Ja Tā Gars, kas uzmodināja Kristu no mirušajiem, mājo jūsos, tad Viņš atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.”

207 “Neatstājiet manus kaulus šeit. Apglabājiet tos tur, kopā ar apsoliņuma līdzdalībniekiem.”

208 Kad atnāca Jēzus...lūk, šeit man ir Rakstu vieta, Mateja 27:51. Kad Jēzus augšāmcēlās no mirušajiem, Ījabs, redzēdams to atnākšanu, sacīja: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs. Pēdējās dienās Viņš stāvēs uz šīs zemes. Pat ja ādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, tomēr es redzēšu Dievu savā miesā. Es Viņu redzēšu.” Viņi zināja. Tas bija pravietis. Ābrahāms bija pravietis. Īzāks bija pravietis. Jēkabs bija pravietis. Jāzeps bija pravietis. Un viņiem bija Dieva atklāsme saskaņā ar Viņa Vārdu. Un tajā Lieldienu rītā, kad Viņš atnāca un izpirka visus tos, kas bija Viņam ticējuši, arī viņi augšāmcēlās, kā ir teikts Bībelē.

209 Tas atdzīvinošais spēks ienāca Ījaba kapā, kur no viņa kauliem nebija palikusi pat karote pīšļu. Pēc visiem tiem simtiem, simtiem un simtiem gadu viņa kauli bija sairuši. Tie bija atgriezušies atpakaļ un atkal kļuvuši par zemes gāzēm, un tur gulēja tikai kriptatiņa pīšļu. Un tomēr, kad tas atdzīvinošais spēks, saskaņā ar Dieva Vārdu, ar apsoliņumu, pēc simtiem un simtiem, jā, tūkstošiem gadu, kad tas atdzīvinošais spēks iznāca no kapa, Ījabs, Ābrahāms, Īzāks, Jēkabs, viņi visi iznāca no kapa kopā ar Viņu.

210 Tā saka Bībele Mateja Evaņģēlija 27. nodaļas 51. pantā, tur ir teikts: “Daudzi svētie, kas gulēja zemes pīšļos, augšāmcēlās un iznāca no kapiem līdz ar Viņu, kad Viņš uzcēlās Lieldienu rītā.” Kāpēc? Viņiem bija tas potenciāls. Viņiem bija tas atdzīvinošais spēks, saprotiet, un viņi augšāmcēlās no mirušajiem un izgāja kopā ar Viņu augšāmcelšanās. Viņi priecājās tajā augšāmcelšanās kopā ar Viņu, jo viņi bija piepildīti ar to atdzīvinošo spēku. Viņiem bija tas īstenais Lieldienu zīmogs.

“Nu,” jūs teiksiet, “kaut es būtu dzīvojis toreiz Vecās Derības laikā.”

211 Brītiņu uzgaidiet. Pirmajā Tesal...Tesalonīķiešiem 4. nodaļā, 16. pantā, es gribu, lai jūs to

izlasāt. “Es negribu jūs, brāļi, atstāt neziņā par tiem, kas ir aizmiguši, lai jūs neskumtu kā citi, kam nav cerības. Jo, ja mēs ticam, ka Jēzus nomira un atkal augšāmcēlās trešajā dienā,” nevis izliekamies, bet ticam tam, “tad arī tos, kas Viņā ir aizmiguši, Dievs atvedīs līdz ar Viņu.”

212 Arī Jaunās Derības svētie, kuriem ir šis atdzīvinošais spēks, augšāmcelsies Viņa otrajā atnākšanā; tikpat droši kā Vecās Derības svētie ar visu to atdzīvinošo spēku uz viņu kauliem un pārvietošanu, un spēkiem, un tā tālāk, ko rādīja Dievs. Tie pravieši, pie kuriem nāca Dieva Vārds, viņi augšāmcēlās kopā ar Viņu tajā augšāmcelšanās rītā; un ir Dieva apsolījums, ka ikviens, kas ir Jēzū Kristū, arī atnāks kopā ar Viņu Viņa augšāmcelšanās, Dieva atdzīvinošais spēks uz kauliem.

213 Nav brīnums, ka mēs uzliekam rokas slimajiem. Nav brīnums, ka mēs mīlam viens otru. Mēs esam brāļi un māsas. Mums nevajadzētu ienīst vienam otru, jo mūs izlabo Dieva Vārds. Mums būtu jāmīl vienam otru un jāciena vienam otru. Ziniet, ja jūs to nedarāt, tas jums nepalīdzēs.

214 Tepat, zem šīs baznīcas jumta šobrīd sēž viens puisis. Pirms dažām dienām... Tas vīrs tic. Tam vecajam zēnam bija vēzis uz auss, bet viņš par to neko neteica. Viņš strādāja tur mājās. Es kopā ar viņu biju medībās tur dienvidos kopā ar brāļiem Mouslijiem un ar brāli Dousonu no šejienes. Mēs tur medījām... brāļa Viljama dēls. Un man gadījās paskatīties uz viņa ausi, un es ieraudzīju, ka viņa auss bija pietūkusi, un es teicu: “Kas par lietu, Donavan? Kas ar to ausi?”

215 Viņš sacīja: “Brāli Branham, tas ir jau ilgu laiku. Es nezinu.”

216 Es vienkārši...vienkārši paņēmu viņu aiz rokas. Viņam uz auss bija liels vēzis. Es vispār neko neteicu, vienkārši turēju to un domāju: “Mans brālis!” Pēc vienas vai divām dienām no tā nebija palikusi pāri pat skramba. Tā bija viņa cieņa pret debesu Dievu, Viņa atdzīvinošais spēks nogalināja to vēzi un saglabāja dzīvību Donavanam Vīrtam, kurš ir tur aizmugurē. Tā tas ir.

217 Kas tas viss ir? Paskatieties šurp, cilvēki, šeit Fīniksā. Paskatieties uz sevi, cilvēki, kas esat tam noticējuši. Paskatieties uz cilvēkiem, kuriem tas ir, kuri uzliek jums savas rokas. Paskatieties, kas notiek. Tas ir atdzīvinošs spēks. “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tas atdzīvinošais spēks, no ērgļa uz ērgli, kaut kas notiks. Lūk, no ērgļa uz klišanu tas nedarbosies. No ērgļa uz ērgli, paceļas no kūts pagalma uz debešķīgo. “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic,” kad viņi abi ir ticībā.

218 Mēs redzam to pašu atdzīvinošo Dieva spēku, pārstāvētu šajos divos praviešos, Ēlijā un Elīsā. Ievērojiet, tas pats vārds: viens ir *aizraut*, otrs ir *aizrauts*. *Aizraut* un *aizrauts*. Saprotat? Viņš tika aizrauts, mēs tiksīm aizrauti; aizrauti kopā ar viņiem, satiksīm viņus gaisā. “Tiksīm aizrauti, lai satiktu viņus gaisā.”

219 Ievērojiet, ka putnam ir vajadzīgi divi spārni, lai noturētu līdzsvaru. Vai pareizi? Ēlija bija pārceļšanas spārns, Ēlija. Elīsa bija augšāmcelšanās spārns. Saprotat? Viņi abi kopā simbolizē tos svētos, kas ir dzīvi, un tos svētos, kas ir aizgājuši.

220 Atcerieties, atdzīvināts, lai redzētu aiz priekškara. Kā tie cilvēki toreiz tika atdzīvināti, lai ieskatītos aiz priekškara un redzētu līdz pat šim laikam, tie pravieši!

221 Paskaties uz Pāvilu, kurš teica, kādi pēdējās dienās šie cilvēki būs, kā rīkosies un sauks sevi par kristiešiem. Viņš bija pravietis, piepildīts ar atdzīvinošo spēku, viņš paredzēja, ka tas notiks. Mēs tam ticam, vai ne? Viņš saņēma atdzīvinošu spēku.

222 Paskatieties uz atdzīvinošo spēku šodien, kas pareģo notikumus bez nevienas kļūdas. Ne reizi tas nav izgāzies. Atdzīvinošais spēks; nevis kāda cilvēka spēks, bet Dieva spēks. Tas spēks, Lieldienu īpašumtiesību dokuments, augšāmceltais Jēzus, kas atsūtīja atpakaļ to īpašumtiesību dokumentu, lai garantētu mums, ka mēs jau esam atdzīvināti līdz ar Viņu.

223 Ievērojiet. Vietējie uzņēmēji, vai jūs atceraties to grāmatiņu “Skatoties aiz laika priekškara”?

224 Un es sāku novecot, zinādams, ka manas dienas kļūst īsākas un es kļūstu patiešām... Es atskaņoju to dziesmiņu, ko pirms kāda brīža dziedāja tās lēdijas, man tā ir jau kādus astoņpadsmit, divdesmit gadus, “Es gribu to pārrunāt, Kungs”, tad es izeju ārā un sāku lūgt, un tad atnāk tas atdzīvinošais spēks, es esmu atpūties, man aiziet nogurums, un es paskatos Tur uz augšu, un es

saku: "Paskaties tur tālumā!"

225 Es atceros to rītu, kad es tiku aizrauts tur. Un mana sieva, kas sēž tur aizmugurē, tajā rītā gulēja vienā gultā ar mani. Es tiku uzmodināts, un es paskatījos augšup. Un tur nu viņa gulēja. Es teicu: "Ja tu grasies kaut ko izdarīt Tam Kungam, tad labāk pasteidzies, puis. Tev jau ir vairāk par piecdesmit." Tad Svētais Gars mani aizrāva, un es paskatījos uz Turieni. Es ieraudzīju tos svētos, tas ir tikpat droši, kā es stāvu šeit pie šī galda, kur stāv šī svētā Grāmata, un es esmu Evaņģēlija kalps.

226 Vai es jums kādreiz esmu teicis kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu noticis? Ja es tā darīju, tad es gribu, lai jūs man to pasakāt. Katru reizi, vai tas nav bijis nevainojami, šeit uz platformas? Vai katru reizi tas notika tieši tā, kā Viņš pateica? Tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS.

227 Es tur stāvēju, skatījos pāri laikam. Es redzēju tūkstošiem desmitus tūkstošus jaunu vīriešu un sievieti, kas tuvojās, pieskrēja, apskāva mani, kļiedza. Es paskatījos atpakaļ un ieraudzīju sevi guļam gultā. "Ak, Kungs, ļauj man paskatīties aiz laika priekškara."

228 Kas tas ir? Tas ir atdzīvinošs spēks, kas aizraus mūs prom. Tas lielais atdzīvinošais spēks. Tas atdzīvinošais spēks nāk šajās pēdējās dienās.

229 Tieši tāpēc es šobrīd esmu Arizonā. Šeit sēž daudzi cilvēki, kuri stāvēja tieši šeit, Fīniksā, un dzirdēja mani sakām no tieši šīs platformas: "TĀ SAKA TAS KUNGS." Cik daudzi to atceras? "Tagad dodies. Kaut kas drīzumā notiks."

230 Es redzēju, ka nāk septiņi eņģeļi. Vai tad žurnāls "Life" to npublicēja, kad dūmaka no tā virzījās te pāri divdesmit septiņu jūdžu augstumā un trīsdesmit jūdžu platumā? Vai Freds Sotmans, tie pārējie, Džins Normans, pārējie, kas sēž tur aizmugurē, nestāvēja tieši tur, kad tie septiņi eņģeļi parādījās tieši uz tā pakalna? Tas satricināja tos pakalnus vairāku jūdžu rādiusā, aptuveni tā. Tur stāvēja septiņi eņģeļi. Un iemeta tavā rokā zobenu, teica: "Dodies mājās un atver tos septiņus zīmogus, kas ir doti." Un tur tie ir, patiesais noslēpums par laulību un šķiršanos un par čūskas sēklu un visām šīm lietām, par kurām ir bijis daudz strīdu. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS.

231 Kas tas ir? Atdzīvinošais spēks atnāk uz draudzi, sagatavo viņu tai stundai, kurai mēs tuvojamies. Atdzīvinošais Spēks!

Ak, Dievs, palīdzi mums saņemt to! Palīdzi mums ticēt tam.

232 Saprotiet, tas vienkārši ir atkarīgs no tā, kāda ir jūsu attieksme pret to, vai tas dos jums kādu labumu vai nē. Saprotat? Jums ir jātic tam. Ja jūs neticēsiet tam, tas nedos jums pilnīgi nekādu labumu.

233 Kad vecais Samuēls stāvēja tur to cilvēku priekšā un sacīja: "Vai es kādreiz esmu sacījis jums kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu noticis? Vai es kādreiz esmu prasījis no jums naudu dzīvošanai?"

"Nē, bet mēs tik un tā gribam ķēniņu."

234 Tieši tāda ir draudze šodien. Viņi grib paši savas idejas. Viņi nepievērš tev nekādu uzmanību. Viņi tā vien turpina. Nu, tas vienkārši parāda, ka tur nav tā atdzīvinošā spēka.

235 "Ak," jūs teiksiet, "nu, es runāju mēlēs. Es lēkāju un skaļi gavilēju." Tas viss ir labi.

236 Bet, ja tur ir tas atdzīvinošais spēks, jūs to atpazīsiet. Tāpat kā tas ērglēns, tā ir viņa mamma. Tas ir Vārds. Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Tieši to Dievs apsolīja. Tieši tas bija pareģots. Tas ir precīzi tas, kas ir noticis. Bez mazākās šaubu ēnas mēs tieši tagad potenciāli esam augšāmcelšanā, svētie gatavojas, lai tiktu paņemti gaisā.

237 Tā ka Jēzus bija tik ļoti piepildīts ar to atdzīvinošo spēku, ka sacīja: "Ja jūs sagrausiet šo templi, kura uzcelšanai, jūsuprāt, bija vajadzīgi četrdesmit gadi, tad Es uzcelšu to trīs dienās."

238 Kāpēc? Kāpēc Jēzus varēja pateikt ko tādu? Es gribu pajautāt jums. Kāpēc Jēzus varēja pateikt kaut ko tādu? Viņš zināja, kas Viņš ir. Āmen. Kaut es varētu to tā dziļi iedzīt. Viņš zināja, kas Viņš ir. Viņš zināja, ka katru Vārdu, ko Dievs tur bija uzrakstījis par Viņu, ka Viņš ir to piepildījis. Viņš zināja, ka Viņš ir Tas, par kuru runāja Dāvids.

239 Vai jūs zināt, ka jūs esat tie, par kuriem runā Bībele? Vai jūs zināt, kāda ir jūsu pozīcija Kristū? Ja tu esi Kristū, tu esi jauns radījums. Vai jūs zināt, ka šis Vārds jums ir gluži kā ikdienas dzīve? Nu, protams. Tas ir tavš. Tu esi ērglis. Tā ir tava barība.

240 Viņš zināja, ka ar Dieva spēku Viņš to izdarīs, jo bija pravietots, ka Viņš to izdarīs. Tieši tāpēc Viņš nebaidījās sacīt: “Nojauciet šo templi! Es to uzcelšu trīs dienās, jo Dāvids teica: 'Es neatstāšu Viņa dvēseli ellē un neļaušu Manam Svētajam redzēt trūdēšanu.’” Viņš zināja, ka neviena Viņa ķermeņa šūna nesatrūdēs. Un tas sāk trūdēt pēc septiņdesmit divām stundām. Viņš sacīja: “Nojauciet šo templi. Es to atkal uzcelšu tajās trīs dienās.” Kāpēc? Viņš bija tik ļoti piepildīts ar to atdzīvinošo spēku, kas atdzīvināja katru Vārdu. Viņš atskatījās atpakaļ un redzēja katru Vārdu, ko Dievs bija uzrakstījis par Viņu; un, ko pravieši teica, Viņš to piepildīja. Viņš zināja, ka arī tas piepildīsies.

241 Un tā, vai tavš gars ir teicis “āmen” uz katru Dieva teikto Vārdu, vai tas ir piepildījies tavā dzīvē kā ticīgam cilvēkam?

242 Vai tu joprojām turies pie kaut kā, sakot: “Nu, mana draudze māca citādāk.” Tad esi uzmanīgs, vanag!

243 Ievērojiet. Ērgļi tic. Viņiem nav šaubu. Viņi tam tic. Pievērsiet uzmanību.

244 Lūk, Viņš zināja, ka tas notiks, jo tā bija teikts Vārdā. Un katram Vārdam, kas bija rakstīts par Viņu, bija jātop piepildītam. Viņš zināja, ka tas bija rakstīts caur Dieva spēku, caur svētajiem praviešiem, kas bija pravietojuši, ka Viņš to darīs.

245 Un pravietojums nevar nepiepildīties. Tas nevar. Dieva Vārds nevar nepiepildīties. Un tas ir rakstīts... caur Garu, kas... Un, lūk, turklāt tas Gars, kas augšāmcēla Jēzu no mirušajiem, ja tas dzīvo tavā būtnē, tavā ķermenī, tas atdzīvinās arī tavu mirstīgo ķermeni. Tad nošaujiet to, sadedziniet to, dariet, ko vien vēlaties, izsmejiet to, noplēsiet to, noraidiet to, dariet, ko vien vēlaties. Dievs to augšāmcels, jo Viņš teica, ka Viņš to darīs. Un ikviens Dieva svētais, kurā ir šis apsolījums, zina, ka tā ir patiesība. Tāpēc nebaidies, brāli, mēs jau esam Liendienās.

246 Un tā, paskatieties uz pārveidošanu, tieši pirms mēs beigsim. Pārveidot, pārveidošanās, mēs visi esam pārstāvēti tajā pārveidošanā. Paskatieties, ko mēs redzam šodien. Ievērojiet, ko tieši mēs redzam šodien, Dieva atdzīvinošo spēku. Mēs visi bijām tur. Tur bija nomirušie svētie, pārstāvēti Mozū; tur bija augšāmcelšanās un pagodinātais Jēzus Kristus. Elisa... Mozus, Ēlija un Jēzus, tie visi stāvēja uz tā kalna: mirušie svētie, aizrautie svētie un pagodinātais Jēzus. Ak vai!

247 Nu, jūs teiksiet... Es dzirdēju, kā viens puisis izteicās. Viņi teica: “Jūs, ļautiņi, nu, ja jums ir tāds spēks, tad jums vajadzētu iet un pastāstīt cilvēkiem, ko jūs varat izdarīt.” Īsts kristietis ne tuvu ko tādu neteiks. Saprotat? Protams, mēs nepretendējam uz nekādu spēku, lai...

248 Bet mēs darām vienu lietu. Kad viņi paskatījās apkārt, ar visu to spēku, kas bija uz viņiem, “viņi redzēja tikai Jēzu”. Un īstam, patiesam ticīgajam ir vienalga, vai viņš atbalsta kādu konfesiju vai jebkas cits attiecībā uz to. Vienīgais, ko viņš vēlas, ir, lai jūs redzētu to pagodināto Kristu, lūk, kam ir nozīme. Īsta, patiesa Pārveidošanas kalna pieredze pagodina tikai un vienīgi Jēzu Kristu. Tā nepagodināja Mozū, nepagodināja Ēliju, nepagodināja sevi, nepagodināja neko citu, bet viņi redzēja pagodināto Kristu. Un ikviens paties ticīgais, lūk, kas ir viņa sirdī – pagodināt Jēzu Kristu. Tieši to viņš cenšas panākt, lai cilvēki ierauga to.

249 Nevis sacīt: “Nu, ja tu pievienosies mūsu grupām, ja tu atnāksi, izdarīsi *to* vai izdarīsi *šito*.” Ak, nedariet to. Nedariet to.

250 Ieraugiet Dieva Vārdu, kas ir Kristus, paaugstinātais; un piepildiet šīs dienas apsolījumu šajā varenajā augšāmcelšanās stundā. Ievērojiet. Un tas dod viņiem prieku – zināt, ka mēs esam ar Viņu, miesa no Viņa miesas un kauls no Viņa kauliem. Kāds prieks! Tā ir tā vienīgā lieta, kas rūp īstam ticīgajam.

251 Viņiem nerūp kāda konfesija. Viņiem nerūp kāda organizācija. Viņām nav svarīgi, ko domā citas sievietes. Viņām tas nerūp. Protams, ka nē. Viņas nedarīs visu to, ko dara tās citas sievietes. Viņi... Tie vīrieši neko tādu nedarīs. Viņi nesapīsies un neņemsies ar kaut kādu organizāciju,

neuztrauksies, ka viņus var izmest ārā, un nebaidīsies, ka viņiem nebūs pusdienu talona. Šādas lietas viņus neuztrauc. Viņiem tās ir muļķības.

252 Viņu sirdīs ir tikai viena vēlēšanās, un tā ir redzēt Jēzu Kristu pagodinātu. Viņu uzvedībai ir jābūt Dievam tīkamai. Tai ir jābūt absolūti, pilnīgi, tikai Jēzus Kristus godībai. Un kas ir Jēzus? Vārds. Vai pareizi? Lūk, ievērojiet, un mēs redzam to pašu Viņa apstiprināto metodi, kas pierāda Viņa augšāmcelšanos. Tātad, kas tas ir? Redzot jūsu dzīvi caur Viņa apsolīto Vārdu, ka Viņš teica: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi,” kas pierāda, ka Viņš joprojām ir dzīvs.

253 Man nerūp, ja man ir aizvērtas ikvienas durvis valstī. Ka es... Kā es teicu, man nesen apritēja piecdesmit seši gadi. Es varētu pēkšņi aiziet. Es esmu sasniedzis sirdslēkmes vecumu. Es esmu sasniedzis vecumu, kad var notikt visas citas lietas un viss pārējais. Nu, bet kāda starpība? Tam nebija nekādas starpības manās acīs, kad es biju bērns. Tam nav nekādas nozīmes arī tagad, kurā stundā tiks izsaukts mans numurs un mana kartiņa tiks paņemta no tā plaukta. Man nav svarīgi, vai viņi zinās, ka es vispār reiz dzīvoju uz zemes. Manās acīs tam nav nekādas nozīmes. Nevajag celt lielus pieminekļus un lielas ēkas, lai pateiktu, ka es biju šeit uz zemes.

254 Ir tikai viena lieta, ko es gribu, lai viņi zina; lai zina, ka “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”. Un manā sirdī man pieder Viņa īpašumtiesību dokuments. Un es zinu, ka kādu dienu... Kaut arī es varētu noslīkt jūrā. Varbūt mani nogalinās Āfrikā. Es nezinu, kas ar mani notiks. Bet es zinu vienu: man pieder tas īpašumtiesību dokuments. Aleluja! Visas durvis var būt aizvērtas. Manās acīs tam nav it nekādas nozīmes. Es nemēģinu pagodināt kādu cilvēku vai kādu organizāciju, vai sevi, vai kaut kādas grupas, vai ko citu. Es gribu, lai cilvēki redz, ka Jēzus Kristus ir augšāmcelies no mirušajiem un Viņa Gars dzīvo. “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

255 Nav brīnums, ka Jēzus teica: “Nebaidies. Es esmu Tas, kas bija miris, bet esmu dzīvs mūžu mūžos.”

256 “Jo tagad mēs esam Viņa izpirkti un līdz ar Viņu augšāmcelti, un jau tagad (nevis būsīm) esam sēdināti debesīs Viņā.” Tātad, kad mūsos ir tas Gars, tas īpašumtiesību dokuments, tas parāda, ka visas šaubas ir izsvītrotas. Kas? Kristus dzīvo. Nevis *es* dzīvoju; nevis *es*. “Manī dzīvo Kristus.” Nevis *tu* dzīvo, bet tevī dzīvo Kristus; jo Viņa dzīvais Vārds dzīvo tevī, parādot, ka visi tavi metodistu, baptistu viedokļi un pentakostu idejas, viss pārējais, ir izsvītrots. Un Jēzus Kristus...

257 Kā Pārveidošanas kalnā, visi pravieši un viss pārējais ir beidzies. Visas luterāņu, metodistu, prezbiteriāņu dienas, ar viņiem viss ir kārtībā, bet: “Šis ir Mans mīļotais Dēls. Klausiet Viņu,” šīs stundas Vārds, zīmogu stunda. Kad visi to laiku noslēpumi, kas ir bijuši apslēpti visus šos gadus, un tie ir... Tā lielā laika piramīda, no kuras tika atšķelts tas noslēdzošais akmens, tā tiek slīpēta, lai Dāvida zvaigzne iesētos savā vietā. Un dzīvā Dieva varenā draudze tiks pacelta kā ērgļa spārni, aiznesta tur Godībā. Jā.

258 Tagad, tagad, mūsu ķermeņos, ar runāšanu jaunās mēlēs, ar pravietošanu un pareģošanu, roku uzlikšanu slimajiem, kad viņi izveseļojas; pasaule un visas pasaules lietas ir mirušas. Mēs esam pārgājuši no nāves dzīvībā, un mums tagad pieder tas spēks. Aleluja!

Tajā augšāmcelšanās rītā,

Kad nāves zīmogi tiks norauti,

Mēs celsimies, (Aleluja!) mēs celsimies. (Āmen!)

259 Tur ellē nav pietiekami daudz ļauno garu, lai atturētu mūs to izdarīt. Mēs bijām Dieva iepriekšnolemti šai stundai. Dieva Vārds izpauž Sevi tieši caur mums. Un mēs dzīvojam Dieva klātbūtnē no Vārda, no Dieva apsolījuma. Nav tāda velna ellē, kas spētu atturēt mani no augšāmcelšanās. Nav tādu durvju, ko viņš varētu aizvērt manā priekšā tajā rītā. Zīmogi ir norauti. Aleluja!

260 Es esmu brīvs. Es esmu ērglis. Es vairs neesmu būrī, bet es esmu brīvs. Es esmu augšāmcelies no miroņiem jaunajā Jēzus Kristus dzīvē. Ne tikai es, bet ikviens vīrietis, sieviete, zēns vai meitene, kas sēž šeit, kas ir piepildīti ar šo Dieva Garu, ir jauns radījums Kristū. Un tu esi ērglis.

261 Mēs šodien esam dzīvi, un mums pieder augšāmcelšanās mūžīgi mūžam. Tā kā Viņš dzīvo, arī mēs dzīvojam. Un Viņš dzīvo caur mums, padarot mūs dzīvus. Un tas Gars, kas uzmodināja Viņu no mirušajiem, mājā mūsu būtņē un atdzīvinās mūsu mirstīgos ķermeņus tajās varenajās mūžīgajās Lieldienās. Slava Dievam!

262 Ak, paņemiet pasauli, paņemiet visu, ko vien gribat, bet iedodiet man Jēzu! Āmen. Es mīlu Viņu. Viņš man ir viss šai pasaulē.

263 Un, tā kā jūs esat daļa no Viņa, es esmu daļa no jums, un jūs esat daļa no manis. Un kopā mēs esam daļa no Viņa.

264 Ak, kristieti, kāda iespēja mums ir! Mums ir tādas iespējas, par kādām svētais Pāvils pat nesapņoja. Mums ir iespējas, kādas nekad nebija Ēnoham, Ēlijam un tiem pārējiem. Tādas iespējas, kādas mums ir tagad!

265 Un kaut kur tur ārā ir viena aitiņa, un Viņš nebūs apmierināts, kamēr tā neienāks aplokā. Ar Dieva palīdzību un caur vīziju, un ar TĀ SAKA TAS KUNGS, es dodos atpakaļ pāri jūrai. Tā pēdējā aita var izrādīties melnādaina no turienes, kur, cik nu es zinu, viņi pat nedomā, ka viņiem ir dvēsele. Bet Dievs to redz citādi. Es meklēšu līdz pēdējai savas dzīves dienai, lai atrastu to vienu, lai kur arī viņa nebūtu.

266 Es ceru, ka es nekad neesmu aizvainojis nevienu no saviem brāļiem, runājot šīs stingrās lietas. Es... Tas nav tāpēc, ka es negribu, lai jūs ejat uz draudzi. Protams, es gribu, lai jūs ejat uz draudzi. Ejiet uz draudzi, lai kur jūs arī ietu. Bet tikai nepieļaujiet, lai tā ir jūsu cerība, piemēram: “Nu, es piederu pie *šiem*, vai arī es piederu pie *tiem*.” Ak, brāli, māsa, piederiet Kristum. Ejiet uz draudzi, bet piederiet Kristum. Āmen.

267 Lai tas...lai tas potenciāls, ja tevī tā nav, atdzīvina tevi dzīvei tieši tagad. Vai tad tu vienkārši nepieņemsī to tagad?

268 Šī telpa ir piepildīta ar to. Es jūtu to sev visapkārt. Es zinu, ka Tas ir šeit, Dieva spēks, tas lielais vīziju Redzētājs, tas lielais Pareģis, kurš var kaut ko pateikt, un tas vienmēr piepildās; tas Lielais, kurš var runāt, un neviens nevar iebilst; Tas, kurš var atvērt, un neviens nevar aizvērt. Tas, kurš bija miris, bet tagad ir dzīvs, un ir dzīvs šodien šeit, Fīniksā, pastaigājas starp jaundzimušajiem ziediem.

269 Nav brīnums, ka Tajā Lieldienu rītā rasas asaru pilieniņi gulēja uz katras lilijas un katras rozes vaidziņa. Kāpēc? Tā zināja, ka ir izaugusi no zemes, bet kaut kur tur zied kāds mūžīgs zieds. Kādu dienu tā ieņems tā vietu. Tā tas ir.

270 Nav brīnums, ka prieka asaras var tecēt pa mūsu vaigiem. Nav brīnums, ka mūsu sirdis trīc un dreb, kad mēs sajūtam, kā tas pats pārveidojošais spēks ienāk mūsu dzīvēs un piepilda mūs, pat ļaujot mums runāt valodā, kas nāk no debesīm.

271 Tur mēs esam tik ļoti atdzīvināti Viņa klātbūtnē, pravietojam, paredzam, pareģojam, un viss ir precīzi saskaņā ar Vārdu. Ja tas pravieto pretrunā ar to, tad neticiet tam. Bet, ja tas sakrīt ar Vārdu, tas jau ir pateicis: TĀ SAKA TAS KUNGS.

272 “Nebaidies. Es esmu Tas, kas bija miris, un esmu dzīvs mūžu mūžam.” Tas ir Dieva Lieldienu zīmogs, kas apzīmogo katru šī Vārda burtu tavā sirdī. Kas ir šis zīmogs? “Jūs esat rakstītas vēstules, lasāmas visiem cilvēkiem.” Jūs to zināt. Bet, kad Dievs ir tevi pieprasījis, Viņš ir apzīmojis tevi ar Lieldienu zīmogu, ka tu esi augšāmcēlies kopā ar Kristu, un tu esi jauns radījums.

273 Ja jūs vēl neesat apzīmogoti šajā rītā, izdariat to, kamēr mēs noliecam mūsu galvas.

274 [Kāds brālis sāk runāt citā mēlē. Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ...Vai jūs to dzirdējāt?

275 Tagad aizdomājieties, kamēr jūsu galvas ir noliektas. Romiešiem 8:11: “Ja ir tā, ka tas Gars, kas augšāmcēla Kristu no miroņiem, ir jūsos, tas atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.”

276 Ko mēs varam sagaidīt, ļautiņi? Kas vēl ir atlicis? Paskatieties uz Farmosas salu un pārējo pasauli. Un atombumbas un viss pārējais ir jau gatavs satriekt pasauli; un tik nervozi un nobijušies,

un kļiedzoši. Un tur tiek rādītās tās komiskās filmas, vienkārši stāstot visvisādus jokus, gluži kā mazs zēns, kas naktī iet cauri kapsētai svilpodams, mēģinot panākt, lai cilvēki domā, ka viss ir kārtībā. Netieci pievilti. Tā Kunga atnākšana ir pavisam tuvu.

277 Ievērojiet, nesen pie manis pienāca kāds zvejnieks un pastāstīja man, ka viņš sēdēja tur līcī, kaut kādā skarbā vietā vai vēl kaut kur. Un ka jau ilgi pirms Grieķijā sākās tā zemestrīce, visas zivis, kas aptuveni tajā rīta stundā parasti barojas, tās nebarojās. Kas tas bija? Tās nebija uz ūdens virsmas. Kad tas notika otru reizi, notika tas pats. Tad viņš uzreiz saprata, ka kaut kas notiks. Tās zivis tajā laikā neēda.

278 Un visas kaijas un pārējie, kas barojas no zivīm, pārtrauca barošanu. Tieši agri no rīta, lūk, kad tās ēd. Tās vienkārši sēdēja krastā, lidoja prom no klintīm un pārējā. Jo tikai dažas minūtes vēlāk no zemes, no jūras gultnes, sāka mutuļot jūras dūņas. Saprotat? Tās zivis zināja to, pirms tas notika.

279 Kad ierados Indijā, es izlasīju avīzē, tur bija teikts: “Zemestrīce droši vien ir beigusies.” Vairākas dienas putni neatgriezās savās ligzdās klintīs. Lielopi nestāvēja pie nojumēm zem...ēnā, dienas karstumā. Aitas stāvēja pašā lauka vidū, saspiedušās kopā. Tās negāja pie tām klintīm divas vai trīs dienas pirms tās zemestrīces.

280 Kāpēc? Tās aitas to zināja. Tās zināja, ka kaut kas notiks. Tie putni zināja, ka kaut kas notiks. Tās kaijas zināja, ka kaut kas notiks. Tās zivis zināja, ka kaut kas notiks. Tas ir tas pats Dievs, kas ieveda tos dzīvniekus šķirstā.

281 Vai tad jūs, Gara piepildītie cilvēki, neredzat, ka kaut kas teju teju notiks? Negaidiet kaut kādu satriecošu pasaules mēroga notikumu; tikai un vienīgi Kunga Jēzus atnākšanu. Atcerieties, vienkārši atcerieties Tā Kunga Vārdus un apsolījumu.

282 Nāciet ātri iekšā! Ej prom no tiem lielajiem mūriem. Augšāmcelšanās jau ir pavisam tuvu. Ja šeit ir kāds, kurš nezina, vai viņš ieies tajā augšāmcelšanās, un nav pārliecināts, ka tas augšāmcelšanās spēks atrodas viņā!

283 Pat ja to iznīcinātu ādas tārpi, pat ja jums blakus uzsprāgtu atombumba, tas nekad neiznīcinās to atdzīvinošo augšāmcelšanās spēku. Nē, nē. Māsa, brāli, tavš dārgais vārds ir ierakstīts Jēra dzīvības grāmatā tur augšā. To izdzēst nevar neviens. Pasaulē nepietiks dzēšgumiju, lai izdzēstu tavu vārdu no tās Grāmatas, kas ir tur, kur Viņa Asinis ir to nopirkušas.

284 Ja tu neesi pārliecināts par to, tad ne...neriskē ar to tagad. Saprotat? Tu varētu riskēt un skriet cauri kaut kādai barikādei un netikt nonāvēts, bet tu nevarēsi izskriet cauri šai barikādei. Nē, nē. Tev nesanāks. Tev tas nav jādara. Tagad mirgo sarkanā gaisma. Apej, apej savas idejas, apej šīs pasaules lietas.

285 Nāciet. Augšāmcelsimies kopā šajā varenajā Lieldienu laikā, lielajās Lieldienu svinībās. Vai šonedēļ tu vari svinēt tās savā sirdī? Ja tu to nespēj, vai tu pacelsi savu roku pretim Dievam?

286 Sakiet: “Dievs, es neesmu par to pārliecināts. Es nezinu, vai es varētu to visu izdarīt vai nē. Lūdzu, palīdzi man! Es pacelšu savu roku pretim Tev, Kungs. Palīdzi man.” Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Labi. “Man...man vajag Tevi, Kungs. Palīdzi man. Es gribu...es gribu būt augšāmcelts. Es to gribu. Es gribu, lai man ir tas potenciāls tieši tagad. Es gribu zināt, ka tas ir pareizi. Es gribu zināt, ka tas ir pareizi, Kungs. Es zinu, ka es nedrīkstu kļūdīt...” Tu negribi pieļaut kļūdu tad. Tas nebūs...tad būs par vēlu. Tagad ir tā diena. Ak! Tagad ir tā diena. Negaidiet.

287 Tas bija nesen, es sludināju. Kāds vecs, melnādains vīrs atnāca tur no ēkas aizmugures, pienāca pie manis. Teica: “Cienītais, es gribēt tev pateikt. Es teikt, ka tev ir taisnība.” Viņš teica: “Es jau sen pateicu Tam Kungam, ka es gribu, lai tajā rītā mana biļete būtu manā rokā. Es gribu zināt, ka tur ir uzlikts pareizais zīmogs.” Sacīja: “Tur pie tās upes būs daudz problēmu.” Viņš sacīja: “Es...es tuvojos tai upei.” Viņš teica: “Es...es negribu tur nekādas problēmas. Es gribu to visu sakārtot šeit.” Tā tas ir.

288 Vai jums ir vīza? Ja jums nav vīzas... Varbūt tev ir pase, bet, ja tev nav vīzas, tu nevari iebraukt tajā zemē. Jūs to zināt. Vai tev viss ir sagatavots? Ja nē, tieši tagad ir tas laiks to izdarīt.

289 Nebaidieties, ja jums ir nedaudz bail. Lūk, šeit ir paceltas varbūt aptuveni simts rokas. Tā ka, ja tev ir tikai mazliet bail, nu, vienkārši nokārtosim to.

290 Lūk, es zinu, ka mums ir dažādi veidi. Daži cilvēki saka: "Atnāc, es paspiedišu tev roku." Citi saka: "Atnāc, nometies ceļos pie altāra." Lūk, tas viss ir labi. Es nevaru pateikt pret to nevienu vārdu, it nemaz, pilnīgi neko, pret jebko, ko viņi saka.

291 Bet atļaujiet man vienkārši pateikt jums manu veidu. "Visi, kas noticeja, visi..." Atnākšana pie altāra nepadarīs tevi ticīgu. Rokas paspiešana kalpotājam nepadarīs tevi ticīgu. Bet, ja tu esi Dieva aicināts un tu jau no paša sākuma esi ērglis, tad tieši klieziens tev pateiks. Tu noticeši. Ja tu patiešām tam tici, es lūgšu kopā ar tevi.

292 Vai jūs varat iztēloties, ka tas ērgļens vēl aizvien paliks tajā kūts pagalmā? Nē, nē. Hm-hm. Nē. Nepaliec šeit ilgāk, draugs. Tiksim aizrauti tagad. Dieva žēlastība ir šeit, lai to izdarītu.

293 Debesu Tēvs, mēs saprotam, ka mēs tuvojamiem tai noslēdzošajai stundai. Mums šeit vairs nav atlicis būt pārāk ilgi. Ne pēc mūsu vecuma, bet pēc laika. Mēs ticam, ka šeit sēž daudzi jauni cilvēki, kas būs dzīvi, kad tas notiks. Tas var notikt jau šodien. Mēs nezinām to minūti vai stundu. Bet, Kungs, Tu pateici mums: "Kad jūs redzēsiet, ka tas viss notiek," un tas notiek jau ilgu laiku.

294 Mēs zinām, ka, pēc zinātnieku domām, mēs jau esam krietni pāri. Pirms sešiem, septiņiem gadiem mēs bijām "trīs minūtes līdz pusnaktij. Mēs nezinām, cik daudz laika tas ir, tas iet uz priekšu, bet mēs zinām, ka mēs jau esam tieši tur.

295 Ak, Dievs, lai mums ir tā garantija: redzēt, ka mūsu sirds apliecina katru Dieva apsolījumu ar "āmen", redzēt, ka pats Gars, kas ir ienācis mūsos, atdzīvina mūsu būtni.

296 Dievs, lai šajā rītā mani brāļi to ierauga. Lai mani brāļi to redz, ka tas Gars ienāk un atdzīvina Vārdam. Lai to pašu ierauga manas māsas, Kungs. Un tad, ja viņi redz kaut ko, kas neļauj viņiem atdzīvināties tam Vārdam, ak, Dievs, lai viņi uzreiz tiek no tā vaļā. Dāvā to, Tēvs. Tagad tas viss ir Tavās rokās. Es zinu, ka daudzās lietās es esmu izgāzies un turpinu izgāzties, bet, Kungs, es esmu izdarījis visu, ko vien varēju izdarīt. Tagad tas ir Tavās rokās. Viņi ir Tavi. Jēzus Vārdā, pieņem viņus, Tēvs.

297 Tagad jums, kas esat šeit un kam ir vajadzīga jūsu ķermeņa dziedināšana. Cik daudz šeit ir ticīgo? Paceliet roku. "Es esmu ticīgs, cik nu es zinu savu sirdi." Cik daudziem tas pieder? Kurš zina, bez mazākās šaubu ēnas, ka tieši tagad savā sirdī tu esi augšāmcelies no mironiem? Vai jūs zināt? Ak vai! Kas tādā gadījumā varētu notikt tādā sanāksmē kā šī? Es zinu, ka es esmu aizkavējies, bet kas varētu notikt tieši tagad? Tikai aizdomājieties, kas varētu notikt. Tie potenciāli ir tieši tevī. Saprotat? Jūs, kas esat pacēlušī roku, esat devuši tādu kā zvērestu Dievam, ka: "Es zinu, ka ar mani kaut kas ir noticis. Varbūt es neatrodos tieši tur, kur man vajadzētu būt."

298 Tāpat arī es. Tieši tā. Es esmu tālu no turienes, kur man vajadzētu būt. Bet es zinu vienu: es esmu pārgājis no nāves dzīvībā. Es zinu, ka ar mani kaut kas notika. Daudzus... Nevis tagad kā ar vecu vīru, bet tas notika pirms daudziem, daudziem gadiem.

299 Un es zinu to dienu, kad es iegāju tajā slimnīcā, kad man bija mans *lielais* pārbaudījums; es redzēju, kā mirst mana sieva, kamēr es kliezdu par viņas dzīvību. "Un ko es esmu izdarījis, kā vien stāvējis uz ielas stūra un sludinājis, un lūdzies par slimajiem?"

Un tad sātans teica: "Nu, Viņš neatbildēja uz tavu lūgšanu."

300 Es redzēju, kā viņa nomira, bet es zinu, ka viņā bija tas augšāmcelšanās spēks. Tie kauli atkal uzcelsies.

301 Es redzēju tur guļam savu mazuli. Un es uzliku savu roku, es teicu: "Dievs, nepaņem viņu!"

302 Izskatījās, it kā Viņš nolaistu priekškaru, sacīdams: "Es tevi vairs pat neuzklausīšu."

303 Sātans teica: "Lūk, lūdzu. Tikai vienu vārdu..." Viņš nebija tik negudrs, lai teiktu man, ka Dieva nav, jo es to zināju. Bet viņš teica, ka Viņš mani nemīl, ka es Viņam nerūpu. Saprotat? Viss bija ļoti saprātīgi, teica: "Tu esi vēl jauns, tikai divdesmit gadus vecs. Tur atrodas tava sieva, guļ šeit morgā. Un, lūk, uz turieni dodas tavs mazulis. Un...un vienkārši... Tu teici, ka Viņš ir liels

Dziedinātājs un ka Viņš ir *tas* viss. Un paskatieties, ko Viņš dara? Vienu vārdu, Viņam pat nevajadzētu to izrunāt, tikai paskatīties uz leju un pateikt... Tikai pamāt ar Savu galvu, nekas cits nebūtu vajadzīgs, un viņa būtu dziedināta. Taču, redzi, Viņš tevi nemīl. Tu Viņam nerūpi. Viņš ļauj tagad tavam bērnam nomirt tur un pat atsakās uzklaut tavu lūgšanu šajā tumšajā stundā.”

304 Viss, ko viņš sacīja, bija absolūta patiesība. “Nu, ko tad tu darīji? Visu dienu tik smagi strādāji, ka teju vai nevarēji nostāvēt kājās. Un tad visu vakaru sēdēji līdz pat divpadsmitiem un vieniem. Stāvēji uz ielu stūriem, sludināji. Zvanīji uz slimnīcu. Vienkārši iegāji un apsēdies krēslā, pasēdēji tur un pagulēji kādu stundu vai divas, un atkal devies uz darbu. Tas pats notika nākamajā naktī. Un te nu tu esi, apmēram divdesmit vienu, divdesmit divus gadus vecs. Katrs draugs, katra jauna dāma, katrs jauns vīrietis, ar kuru tu kontaktējies, nosauca tevi par jukušu dīvaini. Ko tu esi izdarījis? Tu esi padarījis sevi par muļķi. Vai tad tu to neredzi?” Es teju vai biju gatavs viņam piekrist.

305 Bet kaut kas dziļi manī (tas bija tas atdzīvinošais spēks), es teicu: “Tas Kungs deva, un Tas Kungs paņēma. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds.”

Kad zūd visas manas cerības,

Tad paliek Viņš, visa mana cerība.

Jo uz Kristus...

[Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

...tikai smilts.

Ak, kad Viņš nāks Savā godībā,

Lai Viņā es tad atrodoš,

Viņa taisnības drēbēs apģērbies.

306 Ne jau savējās, man tādu nav. Manējās ir pretīgas, netīras lupatas. Es ļoti negribētu mēģināt nokļūt Debesīs, pamatojoties uz savu sludināšanu. Ļoti negribētu mēģināt nokļūt debesīs, pamatojoties uz savām vīzijām. Es dodos uz debesīm, jo savā sirdī es glabāju Viņa žēlastību. Viņa žēlastība, lūk, kāpēc es dodos. Tieši tā mēs dodamies.

307 Ak, draugs, tu esi daļa no šī ķermeņa. Jūs esat Dieva bērniņi. Lūk, es saku to, lai stiprinātu jūsu cerību. Ja jūs esat...

308 Ja es esmu ieguvis jūsu labvēlību, sacījis jums patiesību... Un tas, ko es jums esmu teicis, ir... Kā teica tas pravietis pirms daudziem gadiem. Es nepadaru sevi par Viņa pravieti. It nemaz. Bet es saku jums patiesību. Vai Viņš kādreiz ir pateicis kaut ko, kas nebūtu pareizi? Es jūs šeit, Fīniksā, pazīstu jau vairāk nekā divdesmit gadus, kopš tās dziesmas “Es gribētu pārrunāt to ar Viņu” tur brāļa Autlava draudzē, man šķiet, un pie brāļa Garsijas. Vai es kādreiz esmu teicis jums kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu noticis?

309 Atcerieties, ir tikai viena cerība. Iegūstiet šo atdzīvinošo spēku. Tas tevi noturēs. Kad viss pārējais būs zudis, tas tevi turēs.

310 Daži no viņiem teica: “Vai tu esi saglabājis savu reliģiju, brāli Branham?”

Es teicu: “Nē. Tā saglabāja mani.”

311 Tā uztur mani. Es neuzturu to. Ne jau tas, vai es tuos, vai nē. Bet gan tas, vai Viņš noturējās vai nē. Tieši Viņš noturējās manis dēļ.

312 Viņam tas nebija jādara. Katrā kokā sēdēja eņģeļi, teica: “Tikai pakustini pirkstu, tikai norādi; Tev nav jāiet uz krusta. Tikai norādi ar pirkstu un pavēro, kas...” Saprotiet, tas izsmējēju bars. Bet, ja Viņš būtu to izdarījis, man šodien nevarētu būt šī liecība; tādas nebūtu arī jums. Bet tā kā Viņš turējās pie krusta, Viņš tur turējās, tieši tāpēc es tuos līdz ar Viņu.

Ir Kristus mana stiprā klints,

Viss pamats cits ir tikai smilts.

313 Un tā, ja jūs esat slimi, uzlieciet, lūdzu, rokas viens otram. Lūgšim. Vienkārši uzlieciet rokas uz kāda, kas ir jums blakus. Neskatoties uz to, kas jums kait, tagad ticiet. Ja es kādreiz vispār esmu teicis jums patiesību, tad es saku jums tagad. Saprotat? Jēzus teica: “Šīs zīmes ies līdzi tiem, kas tic.” Un jūs esat ticīgi, jūs tikko pacēlāt rokas. Nešaubieties. Tu esi uzlicis rokas kādam nabaga cilvēkam, kas cieš. Kāds ir uzlicis rokas tev.

314 Atcerieties, tas atdzīvinošais spēks, tas spēks, kas uzcēla Jēzu no kapa. Tagad ticiet tam, kas ir jūsu...ir jūsu pašu ķermenī. Tas palīdzēs tam cilvēkam, uz kura tu esi uzlicis savas rokas. “Ja tas mājā jūsos, tas atdzīvinās arī jūsu mirstīgos ķermeņus.”

315 Dārgais Dievs, es stāvu šeit šorīt, tuvojoties pusdienlaikam, un tā ir aptuveni tā diennakts stunda, kad Jēzus iekliedzās: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis? Man slāpst.” Nav brīnums, ka pravietis to paredzēja un teica: “Visus Manus kaulus... Viņi lūkojas uz mani ar prieku. Viņi caurdūra Manas rokas un Manas kājas.” “Un Viņš tika pieskaitīts noziedzniekiem. Bet Viņš tika ievainots mūsu pārkāpumu dēļ. Viņš tika satriekts mūsu netaisnības dēļ. Mūsu sods bija uzlikts viņam mūsu miera dēļ, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” Šajā rītā mēs pretendējam uz to, Dievs. Mēs pieprasām to.

316 Šajā augšāmcelšanās rītā ievēro šo apstiprināto patiesību, ko es esmu izteicis, Kungs, no Tava Vārda, Dieva klātbūtnē. Viņš ir Tiesnesis, un mēs esam liecinieki tam, ka Viņš ir mūs izpircis. Un caur Dieva žēlastību mūsos atrodas šis augšāmcelšanās spēks. Un mūsu draugi ir slimi, tie, uz kuriem ir uzliktas rokas.

317 Ak, Dievs, šajā rītā mēs izaicinām velnu, mūsu ticības vidū, uzlikuši savas rokas cilvēkiem, un es esmu izstiepis savas rokas pār cilvēkiem. Lai katra slimība, katras ciešanas, kas mēģina noturēt šos cilvēkus, iziet ārā šīs pierādītās patiesības klātbūtnē. Jēzus Kristus Vārdā, lai šie cilvēki šodien kļūst brīvi. Jo Bībele, mūsu Dieva Vārdi saka: “Ja tie uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli.” Un mūsu rokas ir paceltas gaisā pretim Tev, Dievs.

318 Tāpat kā katrs augs uz zemes dzer no Tava avota; un tas ir pavisam droši, ka, ja augs, kurā ir dīglis, dzer no Tava avota, tas sāk pieaugt. Tas sāk augt. Kukurūzas stiebrs, zieds, jebkas, kas dzer no Tava avota, aug augšup pretī Tev.

319 Un šorīt mēs esam izauguši vairākas collas, Kungs. Mēs varam pasniegties augstāk. Mēs dzeram no Tava avota. Mēs esam Tavas radības ar augšāmcelšanās spēku mūsos, Kungs. Un mēs lūdzam, lai Tu uzklausi mūsu lūgšanas par mūsu brāļiem un māsām. Un lai katras ciešanas, kas traucē šiem dārgajiem cilvēkiem šeit, kuriem pieder šis spēks, Kungs, atraisās no viņiem, lai viņi kalpotu Dievam. Un viss būs labi, Kungs. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

320 Vai jūs Viņam ticat? Atstāt ko tādu? Kā tu vari to izdarīt? Tev vienkārši, šķiet, ir vienkārši jānoliek sevi malā. Vai jūs šādi jūtaties? Es...es...es... Varbūt tas esmu tikai es, ka man... Bet man bija tāda sajūta, vienkārši dīvaina sajūta, kad es nonāku starp cilvēkiem, kur tu sanāc kopā šādā veidā. Es zinu, ka kaut kur šeit ir neredzama; tieši kā radio, televīzija, lai kas tas būtu, kas iet cauri šai telpai; Kristus ir šajā telpā. Tikai padomājiet, mūsu Izpircējs! Tonij, Viņš ir šeit. Āmen.

321 Un kurš gan var būt laimīgāks par tiem cilvēkiem, kam pieder...ar Bībeles pierādījumiem par katru izpausto Dieva Vārdu, redzot pat eņģeļus un Viņa Būtni, kā tas ir bijis cauri gadsimtiem! Un, lūk, gaišreģu pareģotie Vārdi, un tas precīzi īstenojās. Un te nu mēs esam Viņa atnākšanas priekšvakarā. Ak, kāds brīnišķīgs laiks!

322 Mēs Viņu redzēsīm. Vienā no šīm dienām Viņš būs šeit. Kamēr Viņš atnāks, vai jūs lūgsieties par mani? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Man priekšā ir bīstamas lietas. Es to zinu. Saprotat? Un es satikšos ar pagāniem, kuri tevi nošaus, gluži kā iedzer ūdens malku, un ar tevi vienkārši izrēķināsies. Tu ieej viņu teritorijā; ļaunie gari metīs tev izaicinājumu attiecībā uz Bībeli, pavisam vienkārši. Bet es vēl nekad neesmu redzējis, ka mūsu Dievs neuzvarētu. Es braucu Viņa Vārdā, Kunga Jēzus Kristus, mūžīgās dzīvības cerības, augšāmcelšanās un dzīvības Vārdā. “Kas dzīvo un tic Man, kaut arī viņš būtu miris, tomēr viņš dzīvos. Un kas dzīvo un tic Man, tas nemirs nekad.” Es ticu, ka tas ir mūžīgais Dieva Vārds. Vai jūs ticat tam pašam? [“Āmen.”] Vai jūs

lūgsieties par mani? ["Āmen."] Es lūgšos par jums. Lai Dievs sargā mūs, līdz mēs atkal tiksimies.

323 Tagad uz brītiņu piecelsimies kājās. (Vai tev ir kaut kas sakāms?)

Nolieksim mūsu galvas.

324 Tas vienkārši nebūtu pareizi, ja mēs nenodziedātu to nelielo dziesmiņu, vai ne? Vai atceraties mūsu dziesmu "Viņu mīlu es," vai tas ir katrā sirdī? Vienkārši nodziedāsim to. Māsa, dārgā, lūdzu... Es gribu pateikt, ka esmu pateicīgs arī par tavu spēlēšanu, māsa. Labi.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

Tagad mēs pamainīsim dziesmu.

Ticībā uz Tevi raugos,

Tu, ak, Jērs no Golgātas,

Glābējs Dievišķais;

Uzklausī, kad lūdzos es,

Paņem visu vainu prom.

Un no šīs dienas ļauj man

Pilnīgi Tev piederēt!

325 Vai tad tas ar jums kaut ko neizdara? Cik daudziem no jums patīk tās īsteni sirsnīgās... Man...man patīk svinību dziesmas. Protams, man patīk. Bet, kad jūs esat pielūgsmes garā, vai tad jums nepatīk šīs vecās, saldās draudzes dziesmas? Es ticu, ka Svētais Gars nonāca pār Ediju Peronetu un citiem, kuri uzrakstīja šīs lieliskās vecās dziesmas. Vai jūs tam ticat? Fanija Krosbija, kad viņa rakstīja:

Neej garām, dārgais Jēzu,

Klausī lūgšanu,

Kamēr Tu pie citiem eji,

Neej garām man.

Tu mans īstais prieka avots,

Laime vienīgā.

Un par visiem citiem dārgāks

Šeit un Mūžībā.

326 Vai tas nav brīnišķīgi? Tas dod mums vēlmi dziedāt "Viņu mīlu es", vai ne? Lūk, šoreiz, kamēr mēs dziedāsim "Viņu mīlu es", mēs... Mēs mīlam viens otru. Ja mēs nemīlam viens otru, tad mēs nevaram mīlēt Viņu. Tagad vienkārši paspiedīsim viens otram roku. Vienkārši piecelieties un vienkārši pasniedzieties pāri galdam, kaut kur, paspiediet roku viens otram.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

Tagad noliekim mūsu galvas.

327 Es gribu palūgt brāli Viljamu, jauno brāli Viljamu, uz brītiņu atnākt šurp. Es gribu viņu palūgt, lai viņš atlaiž šeit sanākušos ar lūgšanu.

328 Es mīlu brāli Viljamu, jaunu kristieti, kurš, manuprāt, ir īstens Kristus kalps, viņa mazo ģimeni. Man ir daudz sadraudzības ar viņiem. Un šie dārgie brāļi Mousliji un visi viņi, mēs esam bijuši kopā, un tik daudzi mani dārgie draugi šeit Fīniksā, kurus es mīlu no visas sirds. Es atceros, ka torīt tajā vīzijā Viņš teica: "Visus, kurus tu esi mīlējis, un visus, kas mīl tevi, Dievs tev ir devis."

329 Šķiet, ka kāds šeit, uz grīdas, nožēlo savus grēkus, kāda jauna lēdija raud.

Uz brītiņu nolieksim savas galvas viņas dēļ.

330 Dārgais Dievs, vai šī ir tā aitiņa, kas bija palikusi Fīniksā? Es nezinu, Dievs. Tu zini. Bet kādu dienu tā notiks. Bet, Tēvs, šī pavisam noteikti ir viena no tām. Tāpēc es lūdzu, lai Tu palīdzi viņai tieši tagad. Maigi atver tos vārtus, sakot: “Nāc, Mans bērns. Nāc iekšā no tā nogurdinošā, smagā ceļā. Tu esi maldījies tur tumsā. Es šodien iznāku, lai tevi iegūtu. Tas ir Mans Gars, kas runā uz tevi un ieved tevi šobrīd aitu aplokā.” Dāvā to, Dievs. Lai šī jaunā sieviete...viņa ir savas dzīves krustcelēs. “Kas dzirdēs Manus Vārdus un ticēs Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība.” Dāvā to, dārgais Dievs, šai jaunajai kristietei. “Kas atnāks pie Manis, to Es tiešām neatstumšu.” Kamēr svētie stāv pie šīs jaunās sievietes, lūdzas.

331 Mēs atceramies, ka pat Pāvils, kurš bija tik smagi nomētāts ar akmeņiem, ka viņš mira, bet, kad svētie nostājās apkārt un lūdzās, dzīvība atgriezās. Jo to svēto ķermeņos bija tas atdzīvinošais spēks, kas atnesa dzīvības garu atpakaļ svētajā Pāvilā. Dievs, noteikti var lūgt nāves lūgšanu, lai...tas ir, ar ticības lūgšanu atgriezt cilvēku no nāves dzīvībā. Dāvā to, dārgais Dievs.

332 Svētī mūs tagad, kad mēs gaidām uz Tevi. Mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā.

333 Tagad, kamēr jūsu galvas ir noliektas, es palūgšu brāli Viljamu.

LIELDIENU ZĪMOGS

(The Easter Seal)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 10. aprīlī Fīniksā, Arizonas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 65-0410 ilgst 2 stundas un 20 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2023. gadā.